

Publishers Weekly's
BEST BOOKS
of 2012

A Harry Bosch Novel
The
Black
Box

กระสุน เลอค

ไมเคิล คอนเนลลี่ เขียน

พรรณพร ชโลธร แปล

INTERNATIONAL BESTSELLER

สโนว์ไวท์
ค.ศ. ๑๙๙๒

เมื่อถึงคืนที่สาม จำนวนผู้เสียชีวิตก็พุ่งขึ้นสูงและรวดเร็วมากเสียจนทีมสืบสวนคดีฆาตกรรมประจำห้องที่จำนวนไม่น้อยถูกดึงตัวจากแนวหน้าของหน่วยควบคุมเหตุจลาจลมารับหน้าที่หมุนเวียนกันในย่านเซาท์เซ็นทรัลยามฉุกเฉินนี้ เจ้าหน้าที่สืบสวนแฮร์รี บอช และคู่หูของเขาชื่อเจอร์รี เอ็ดการ์ ถูกดึงตัวมาจากห้องที่ฮอลลีวูดและได้รับมอบหมายให้อยู่ทีมเคลื่อนที่บีวอลด์ ซึ่งมีพลปืนลูกซองสองนายจากหน่วยลาดตระเวนอยู่ด้วยเพื่อคอยคุ้มกัน พวกเขาถูกส่งไปตามที่ต่างๆ ที่มีคนต้องการตัว นั่นคือที่ไหนก็ตามที่มีศพโผล่ขึ้นมา ทีมขนาดสี่คนนี้ใช้รถสายตรวจสีขาวดำขับจากที่เกิดเหตุแห่งหนึ่งไปอีกแห่งหนึ่ง โดยไม่เคยได้หยุดเฉยๆ นานนัก มันไม่ใช่วิธีที่เหมาะสมในการสืบสวนคดีฆาตกรรม ไม่ใกล้เคียงเลยด้วยซ้ำ แต่เป็นวิธีที่ดีที่สุดเท่าที่ทำได้ในสถานการณ์อันโหดร้ายของเมืองที่แตกออกเป็นเสี่ยงๆ นี้

ย่านเซาท์เซ็นทรัลเป็นเขตสู้รบ เกิดเพลิงไหม้ทุกหนแห่ง พวกปล้นสะดมยกพวกกรูกันเป็นฝูงจากหน้าร้านหนึ่งไปอีกร้านหนึ่ง ภาพแห่งศักดิ์ศรีและหลักคุณธรรมทุกประการสูญสลายไปกับม่านควันที่พวยพุ่งขึ้นเหนือเมือง แก๊งต่างๆ ในเขตเซาท์แอลเอก้าวขึ้นมาควบคุมสถานการณ์อันมีดมนั้น ถึงขั้นสงบศึกภายในระหว่างกันชั่วคราวเพื่อรวมตัวกันต่อต้านตำรวจ

มีผู้เสียชีวิตกว่าห้าสิบคนแล้ว เจ้าของร้านยังพวกปล้นสะดม เจ้าหน้าที่กองกำลังป้องกันชาติยังพวกปล้นสะดม พวกปล้นสะดมยังพวกปล้นสะดมกันเอง แล้วก็ยังมีคนกลุ่มอื่น เหล่าฆาตกรที่อาศัยความโกลาหลและความไม่สงบในเมืองนั้นเป็นม่านอำพรางเพื่อซุ่มคอยเกาที่ค้ำคามาาน ซึ่งไม่เกี่ยวอะไรเลยกับความวุ่นวายที่เกิดขึ้นในขณะนั้นและอารมณ์ต่างๆ ที่แสดงออกมาบนท้องถนน

สองวันก่อนหน้านั้น รอยร้าวทางเชื้อชาติ สังคม และเศรษฐกิจ ซึ่งแล่นลึก

อยู่ใต้เมืองผุดขึ้นมาให้เห็นด้วยความรุนแรงที่สั่นสะเทือนทุกสิ่ง การพิจารณาคดีที่เจ้าหน้าที่ตำรวจแอลเอสืบญกกล่าวหาว่าข้อผู้ขับซีรยนต์ผิดดำเนินอย่างเกินกว่าเหตุหลังจากการขับรถไฟจับเขาด้วยความเร็วสูงนั้น ลงเอยด้วยการที่ศาลให้คำวินิจฉัยออกมาว่าพวกเขาไม่มีความผิด การอ่านผลการตัดสินใจของคณะลูกขุนในห้องตัดสินคดีย่านซานเมืองซึ่งอยู่ห่างออกไปสี่สิบห้าไมล์นั้นส่งผลเกือบจะทันทีในย่านเซาท์ลอสแอนเจลิส ผู้ชนกลุ่มเล็กๆ ผู้กรวดเกรี้ยวมาชุมนุมกันตามหัวมุมถนนเพื่อประท้วงความไม่เป็นธรรม และในไม่ช้าเรื่องก็ลุกลามไปเป็นการใช้ความรุนแรง ลือมวชนซึ่งคอยจับตาดูอยู่ตลอดนั้นบินขึ้นไปบนที่สูงและถ่ายทอดสดจากกลางอากาศ เผยแพร่ภาพดังกล่าวยังบ้านทุกหลังคาเรือนในนครแห่งนั้น ก่อนจะออกอากาศไปทั่วโลก

สำนักงานตำรวจไม่ทันเตรียมตัวรับมือกับเรื่องนี้ ผู้บัญชาการตำรวจไม่ได้อยู่ในพาร์เกอร์เซ็นเตอร์^{*} แต่กำลังไปปรากฏตัวทางการเมืองในขณะที่คำวินิจฉัยออกมา ส่วนผู้บังคับบัญชารายอื่นๆ ก็ไม่ได้ประจำตำแหน่งอยู่เช่นกัน ไม่มีใครเข้าไปควบคุมสถานการณ์ได้ทันทั่วทั้ง และที่สำคัญกว่านั้นคือ ไม่มีใครออกไปช่วยเหลือเลย คนทั้งสำนักงานถอยหนี และภาพความรุนแรงอันปราศจากการควบคุมก็แพร่สะพัดเหมือนไฟป่าไปทั่วทุกจอร์ทัศน์ในเมือง ในไม่ช้าเมืองนี้ก็เข้าสู่สภาพคุมไม่อยู่และลุกเป็นไฟ

สองคืนถัดมา กลิ่นเหม็นไหม้ของยางที่กำลังถูกเผาและภาพฝนที่ถูกรุ่นอยู่อย่างคับข้องใจยังคงมีให้เห็นทั่วทุกแห่ง เปลวไฟจากเหตุเพลิงไหม้นับพันๆ จุดส่งแสงสะท้อนเหมือนปึศาจร้ายที่กำลังเต้นร่ายอยู่บนท้องฟ้าอันมืดมน เสียงปืนและเสียงตะโกนอันกราดเกรี้ยวดังก้องไม่หยุดหย่อนตามหลังรถสายตรวจคันนั้น แต่ชายทั้งสี่ในทีม ๖-คิง-๑๖ ไม่หยุดจัดการกับเรื่องเหล่านี้ พวกเขาจะหยุดเพื่อจัดการกับเหตุฆาตกรรมเท่านั้น

วันนั้นเป็นวันศุกร์ที่ ๑ พฤษภาคม หน่วยบิวอร์ตเป็นหน่วยเคลื่อนที่ฉุกเฉินที่ได้รับมอบหมายให้ออกปฏิบัติหน้าที่กะกลางคืนจาก ๑๘.๐๐ น. ถึง ๖.๐๐ น. บอชกับเอ็ดการ์นั่งอยู่บนเบาะหลัง ขณะที่เจ้าหน้าที่โรเบิร์ตกับเดลวินอยู่ด้านหน้า เดลวินซึ่งนั่งข้างคนขับถือปืนลูกซองไว้บนตักและเอียงกระบอกขึ้นให้ปากกระบอกปืนยื่นออกไปจากหน้าต่างที่เปิดอยู่

พวกเขากำลังมุ่งหน้าไปยังศพที่พบในซอยซึ่งแยกออกจากถนนเครนฮอว์

^{*}Parker Center เป็นอาคารสำนักงานใหญ่เดิมของสำนักงานตำรวจแอลเอซึ่งใช้งานมาจนถึงปี ๒๐๐๘ ปัจจุบันปิดใช้งานไปแล้ว

บุเลอวาร์ด สายแจ้เหตุนี้ถูกส่งต่อไปยังศูนย์สื่อสารเหตุฉุกเฉินโดยผ่านทางกองกำลังป้องกันชาติประจำรัฐแคลิฟอร์เนียซึ่งเข้าประจำการในเมืองระหว่างการประกาศภาวะฉุกเฉิน ขณะนี้เพิ่งจะเวลา ๒๒.๓๐ น. เท่านั้น แต่มีสายแจ้เหตุเข้ามาสะสมอีกมากขึ้นเรื่อย ๆ ทีมคิง - ๑๖ ไปตรวจสอบเหตุฆาตกรรมที่แจ้เข้ามาแล้วรายหนึ่งนับแต่พลัดเวรเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ เป็นพวกปล้นสะดมที่ถูกยิงตายคาประตูร้านขายรองเท้าลดราคา โดยผู้ยิงเป็นเจ้าของร้าน

สถานที่เกิดเหตุอยู่ในบริเวณร้านค้า ซึ่งช่วยให้บอชกับเอ็ดการ์ทำงานได้อย่างปลอดภัยเมื่อเทียบกับที่อื่นๆ โรเบลโตกับเดลวินถือปืนลูกซอง สวมชุดปราบจลาจลเต็มยศประจำที่อยู่บนทางเท้านอกร้านทางด้านหน้า และนั่นก็ทำให้เจ้าหน้าที่สืบสวนทั้งสองมีเวลาเก็บรวบรวมหลักฐาน สเกิร์ตซ์ภาพสถานที่เกิดเหตุและถ่ายภาพเองด้วย พวกเขาจดบันทึกการให้ปากคำของเจ้าของร้านและดูวิดีโอเทปจากกล้องวงจรปิดในร้าน กล้องฉายภาพให้เห็นว่าหัวโมโยนั้นใช้ไม้ซอฟต์บอลอะลูมิเนียมหวดประตูกะจก้านจนแตก จากนั้นชายผู้นั้นจึงมุดเข้าร้านผ่านทางเข้าขอบหยักแหลมที่ทำขึ้นจากฝีมือตนเอง ก่อนจะถูกยิงเข้าสองนัดทันทีโดยเจ้าของร้าน ซึ่งซ่อนตัวรออยู่หลังเคาน์เตอร์คิดเงิน

เพราะสำนักงานนิติเวชมีจำนวนผู้เสียชีวิตมากเกินไปกว่าจะรับมือไหว ศพนั้นจึงถูกเจ้าหน้าที่กู้ชีพย้ายออกจากร้านและส่งไปยังศูนย์การแพทย์เคาน์ตี - ยูเอสซี ศพดังกล่าวจะถูกเก็บไว้ที่นั่นจนกระทั่งสถานการณ์สงบลงและแพทย์ผู้ชันสูตรศพสามารถไล่สะสางงานจนทัน ในกรณีนี้สถานการณ์สงบลงได้จริงๆ เท่านั้น

ส่วนมือปืน บอชกับเอ็ดการ์ไม่ได้เข้าจับกุมเขา สำนักงานอัยการเขตจะเป็นฝ่ายตัดสินอีกครั้งว่าการยิงเป็นการป้องกันตัวหรือการช่มровоเพื่อฆาตกรรม

นี่ไม่ใช่วิธีดำเนินการที่ถูกต้อง แต่ก็จำต้องทำแก๊ซดไปก่อน ท่ามกลางความวุ่นวายของช่วงเวลานี้ ภารกิจที่ต้องทำนั้นเรียบง่าย นั่นคือการรักษาหลักฐานไว้บันทึกการละเอียดถี่เกิดเหตุให้ดีที่สุดและเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และเก็บศพผู้เสียชีวิตออกมา

งเข้าไปและออกมาจากที่เกิดเหตุ และโดยปลอดภัย การสืบสวนสอบสวนที่แท้จริงจะเกิดขึ้นภายหลัง หรืออาจจะไม่มีเลยก็ได้

ขณะขับผ่านถนนแครนฮอว์ลลงปาทังใต้ พวกเขาผ่านกลุ่มคนซึ่งส่วนใหญ่เป็นเด็กหนุ่มที่รวมตัวกันอยู่ตามหัวมุมถนนหรือเคลื่อนตัวกันไปเป็นหมู่คณะเป็นครั้งคราว ที่หัวมุมถนนแครนฮอว์ลติดกับสลอชัน คนกลุ่มหนึ่งซึ่งสวมชุดลีประจำแก๊งคริปส์ส่งเสียงเย้ยหยันขณะรถสายตรวจแล่นผ่านไปด้วยความเร็วสูงโดยไม่เปิดไซเรนหรือไฟกะพริบ พวกนั้นขว้างขวดและก้อนหินใส่รถ แต่รถก็เคลื่อนที่

เร็วเกินไปจนทำให้มีสิทธิ์เหล่านั้ร่วงลงเบื้องหลังอย่างไร้พียงัย

“เราจะกลับมา ไอ้หอกเอ๊ย! ไม่ต้องห่วง”

โรเบลโตเป็นคนตะโกนออกไป และบอซก็จำต้องสันนิษฐานว่าฝ่ายนั้นพูดในเชิงเปรี้ยบเปรย คำพูดของสายตรวจหนุ่มว่างเปล่าพอกับปฏิกิริยาตอบสนองของสำนักงานตำรวจเมื่อคำตัดสินนั้นถูกอ่านออกอากาศสดทางโทรทัศน์เมื่อบ่ายวันพุธ

โรเบลโตซึ่งอยู่หลังพวงมาลัยนั้นเพิ่งเริ่มชะลอรถลงตอนพวกเขาไปถึงด่านสกัดกั้นของทหารและยานพาหนะของกองกำลังป้องกันชาติ กลยุทธ์ที่ร่างขึ้นเมื่อวันก่อนหน้านั้นพร้อมกับการมาถึงของกองกำลังป้องกันชาติคือ การกลับเข้าควบคุมแยกสำคัญๆ ในเซตเซาท์แอลเอก่อนจะขับออกไปภายนอก และครอบคลุมจุดที่มีปัญหาให้ครบทุกจุดให้ได้ในท้ายที่สุด พวกเขาอยู่ห่างออกมาไม่ถึงไมล์จากหนึ่งในแยกสำคัญดังกล่าว คือแยกถนนเครนฮอว์ตัดกับฟลอเรนซ์ และกำลังพลกับยานพาหนะของกองกำลังนั้นก็กระจายกันออกไปตามแนวถนนเครนฮอว์เรียบร้อยแล้วเป็นระยะทางหลายบล็อก เมื่อเขาหยุดรถที่ด้านบนถนนสายที่ ๖๒ โรเบลโตก็เลื่อนกระจกลง

เจ้าหน้าที่กองกำลังป้องกันชาติผู้หนึ่งซึ่งประดับป้ายยศว่าเดินมายังประตูและก้มลงมองผู้ที่อยู่ในรถ

“จาเบร์สติน จากเซนต์ลูอิสโอบิสโป พวกคุณมีอะไรให้ผมช่วยหรือเปล่าครับ”

“แผนกคดีฆาตกรรม” โรเบลโตบอก เขากระดกนิ้วโป้งชี้ไปทางบอซกับเอ็ดการ์ที่เบาะหลัง

เบร์สตินยัดตัวตรงขึ้นและโบกแขนให้มีการเปิดทางให้พวกเขาผ่านไป

“โอเคครับ” เขาว่า “เธออยู่ในซอยฝั่งตะวันออก ระหว่างถนนชิคซ์ตี้ซิกซ์ที่เพลซกับชิคซ์ตี้เซเวนธ์ ขับต่อไปเลยครับ แล้วคนของผมนจะพาคุณไปดู เราตั้งแนวป้องกันแน่นหนาไว้รอบทิศทาง แล้วจะระวังแนวหลังคาให้ เพราะมีรายงานที่ไม่ได้รับการยืนยันว่ามีการลอบยิงในละแวกนี้”

โรเบลโตเลื่อนกระจกลงขึ้นมาขณะขับผ่านไป

“คนของผม” เขาพูดล้อเลียนเสียงเบร์สติน “หมอนั่นอาจเป็นครูโรงเรียนหรืออะไรสักอย่างในโลกความจริง ผมได้ยืนยันว่าคนที่ทางการเอาเข้ามาพวกนี้ไม่ได้มาจากแอลเอกันสักคนด้วยซ้ำ มาจากทั่วรัฐนั้นแหละ แต่ไม่ใช่แอลเอ ดีไม่ดีอาจจะหาสวนสาธารณะลาเมร์โต้ไม่เจอก็ได้ต่อให้ใช้แผนที่ก็เถอะ”

“เมื่อสองปีก่อนนายก็หาไม่เจอเหมือนกันแหละพวก” เดลวินว่า

“ช่างเหอะน่า หมอนี่ไม่รู้หอกอะไรสักอย่างเกี่ยวกับที่นี่ แล้วตอนนี้เขา

ก็แบบว่ามาคุมเลยหรือวะ ไอ้พวกนักรวบวันหยุดระย้านี้ ฉันจะบอกแค่ว่าเราไม่ต้องการคนพวกนี้หรอก มันทำให้เราดูแย่ เหมือนเราจัดการกันเองไม่ได้ก็เลยต้องเอามืออาชีพมาจากไอ้เซนต์ลูอิสโอบิสโพเวอร์ทะเลนั่น”

เอ็ดการ์กระแอมและเอ่ยขึ้นมาจากเบาะหลัง

“ฉันมีข่าวจะบอกนาย” เขาบอก “ว่าเราจัดการกันไม่ได้ แล้วเราก็ไม่มีทางดูแย่ไปกว่าเมื่อคืนวันพุธนั่นแล้ว เรานั่งเฉยๆ แล้วก็ปล่อยให้เมืองถูกเผาวะพวกนายเห็นไอ้เรื่องบ้าทุกอย่างนั้นทางทีวีมัย เรื่องที่นายไม่เห็นเลยก็คือภาพของพวกเราคณโพนๆ ลงพื้นที่ไปจัดการเตะตูดคน เพราะนั่นก็อย่าไปโทษครูจากบิสโพเลย ความผิดเราเองนั่นแหละวะพวก”

“ก็แล้วไงล่ะ” โรเบลโตพูด

“ข้างรถนี่เขียนไว้ว่า ปกป้องและรับใช้” เอ็ดการ์เสริม “ไม่ว่าจะข้อไหนเราก็ก็นำมาถ่มน้ำรด”

บอซยังคงเงียบ ซึ่งไม่ได้แปลว่าเขาไม่เห็นด้วยกับคำพูด ทางสำนักงานตำรวจสร้างความอับอายขายหน้าให้ตัวเองด้วยการตอบสนองอันไร้นัยยะต่อความรุนแรงที่ระเบิดออกในช่วงแรก แต่แฮร์รีไม่ได้คิดเรื่องนั้นอยู่ เขาสะดุดใจที่จำผู้นั้นบอกว่าเหยื่อเป็นหญิง นี่เป็นการกล่าวถึงจุดนั้นเป็นครั้งแรก และเท่าที่บอซรู้คือยังไม่มีเหยื่อฆาตกรรมรายใดที่เป็นเพศหญิงจนกระทั่งตอนนี้ ซึ่งนี่ไม่ได้หมายความว่าผู้หญิงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความรุนแรงที่เกิดขึ้นไปทั่วเมือง การปล้นสะดมและจุดไฟเผาเป็นการกระทำที่ทั้งสองเพศมีโอกาสลงมือได้เท่าเทียมกัน บอซได้เห็นผู้หญิงทำทั้งสองอย่างนั้นมาแล้ว เมื่อคืนก่อนเขาอยู่หน่วยควบคุมเหตุจลาจลบนถนนฮอลลิวูดบูเลอวาร์ด และได้เห็นเหตุการณ์ปล้นสะดมร้านเฟรเดอริกซึ่งเป็นร้านขายชุดชั้นในมีชื่อ หัวขโมยเหล่านั้นครึ่งหนึ่งเป็นผู้หญิง

แต่รายงานของจำผู้นั้นก็ยิ่งทำให้เขาชะงักไปอยู่ดี มีผู้หญิงคนหนึ่งออกมาข้างนอกท่ามกลางความวุ่นวายนี้ และมันก็ทำให้เธอถึงแก่ชีวิต

โรเบลโตขับรถผ่านช่องเปิดของด่านสกัดกั้นและมุ่งหน้าต่อไปทางใต้ ถัดไปสี่บล็อกข้างหน้ามีทหารนายหนึ่งกำลังโบกไฟฉายอยู่ ตัวดลแสงนั้นไปทางช่องระหว่างร้านค้าปลีกสองร้านในบรรดาร้านที่เรียงรายอยู่ริมถนนฝั่งตะวันออก

นอกจากทหารที่ประจำการอยู่ทุกยี่สิบห้าหลาแล้ว ถนนแคโรลก็ถูกทิ้งร้าง มีความเงียบสัจฉอันมืดมนและชวนขนหัวลุกอยู่ ร้านรวงทุกร้านบนสองฟากถนนล้วนมืดสนิท หลายร้านถูกหัวขโมยและนักวางเพลิงเล่นงาน ขณะที่ร้านอื่นๆ ถูกทิ้งไว้อย่างปาฏิหาริย์โดยไม่มีใครแตะต้อง และยังมีอีกบางร้านซึ่งตอกไม้กระดานปิดหน้าร้านเอาไว้ พร้อมกับพนันสี่สเปย์บนไม่ว่านี่เป็น “ร้านของคนดำ” อันเป็น

มาตรการป้องกันมือเบาะที่จำกัดจำเขี่ยเต็มที่

ปากทางเข้าซอยนั้นอยู่ระหว่างร้านขายลื้อและยางชื้อดรีมริมส์ซึ่งถูกปล้นและร้านยูสดีน็อตอะบิลด์ซึ่งขายอุปกรณ์เครื่องใช้ในครัวเรือนที่ใหม่จนไม่เหลือซากอาคารที่ถูกเผาไหม้มีเปลวไฟเพลิงไหม้ และผู้ตรวจสอบอาคารของเมืองก็ติดป้ายสีแดงไว้ว่ามันไม่สามารถใช้เป็นที่อาศัยได้ บอชคาดว่าบริเวณนี้ถูกโจมตีในช่วงแรกๆของการเกิดเหตุจลาจล มันอยู่ห่างมาเพียงยี่สิบบล็อกหรือราวๆนั้นจากจุดที่ความรุนแรงปะทุขึ้นในตอนต้นบนแยกถนนฟลอเรนซ์ตัดกับนอร์มอนด์ ซึ่งเป็นที่ที่คนถูกลากลงมาจากรถยนต์และรถกระบะและถูกทุบตีขณะที่ทั้งโลกเฝ้ามองจากเบื้องบน

เจ้าหน้าที่กองกำลังป้องกันชาติที่ถือไฟฉายอยู่เริ่มเดินนำหน้าทีม ๖-เค-๑๖ และนำรถเข้าไปในซอย เมื่อเข้าไปได้สามสิบฟุต เจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งก็หยุดเดิน กำหมัดชูขึ้นมาราวกับว่าพวกเขา กำลังสอดแนมอยู่หลังแนวซึกี้ ได้เวลาลงรถแล้ว เอ็ดการ์เอาหลังมือตีแขนบอช

“จำไว้นะ แฮร์รี่ ทั้งระยะทางไว้ แยกกันหกฟุตสวยๆตลอดเวลา”

มันเป็นมุกตลกที่มีเจตนาจะทำให้สถานการณ์ผ่อนคลายขึ้น ในบรรดาชายสี่คนในรถ มีเพียงบอชที่เป็นคนผิวขาว เป็นไปได้สูงว่าเขาจะเป็นเป้าหมายแรกของพวกซุ่มยิง หรือจะว่าไปแล้ว เขาน่าจะเป็นเป้าแรกของมือปืนชนิดไหนก็ตามด้วยซ้ำไป

“รู้แล้วนะ” บอชว่า

เอ็ดการ์ตอยแขนเขาอีกรอบ

“แล้วก็สวมหมวกซะ”

บอชเอื้อมลงไปใต้พื้นรถและคว้าหมวกปราบจลาจลสีขาวที่ได้รับแจกตอนเรียกแถวรายงานตัวขึ้นมา คำสั่งมีอยู่ว่าให้สวมมันไว้ตลอดเวลาขณะปฏิบัติหน้าที่ เขาคิดว่าเจ้าพลาสติกสีขาวงาววันนี้ทำให้พวกเขาตกเป็นเป้าหมายกว่าอะไรอื่นทั้งหมดเสียมากกว่า

เขากับเอ็ดการ์ต้องรองจนกระทั่งโรเบิร์ตกับเคลวินลงจากรถและเปิดประตูหลังของรถสายตรวจให้พวกเขา จากนั้นบอชจึงก้าวออกไปสู่ยามราตรีในที่ที่สุดเขาสวมหมวกใบนั้นอย่างไม่เต็มใจนัก แต่ไม่ได้คาดสายรัดคาง เขายากสูบบุหรี่ลักมวน แต่เวลาไม่ค่อยทำ และเขาก็เหลือบุหรี่ในห่อที่พกไว้ในกระเป๋าด้านซ้ายของเครื่องบินมวนสุดท้ายแล้ว เขาต้องเก็บบุหรี่มวนนั้นไว้ เพราะไม่รู้ว่าตนจะมีโอกาสซื้อมาเติมได้ที่ไหนและเมื่อไร

บอชมองไปโดยรอบ เขาไม่เห็นศพสักศพ ซอยนั้นอัดแน่นไปด้วยซากวัสดุทั้งเก่าและใหม่ เครื่องใช้ในครัวเก่าๆที่เห็นได้ชัดว่าไม่คุ้มกับการเอาออกมา

ชายต่อได้รับการกองซ้อนๆ กันไว้ริมผนังด้านข้างร้านยูสดีน็อตอะบิวส์ด มีขยะ
เกลื่อนอยู่ทุกหนแห่ง และชายคาส่วนหนึ่งของร้านก็พังลงมาบนพื้นระหว่างเกิด
เพลิงไหม้

“เธออยู่ไหน” เขาถาม

“ทางนี้ครับ” เจ้าหน้าที่กองกำลังป้องกันชาติบอก “ริมผนัง”

ชอยนั้นมีแสงสว่างแค่จากไฟหน้ารถสายตรวจและไฟฉายของเจ้าหน้าที่
ผู้นั้น กองเครื่องใช้และเศษวัสดุอื่นๆ สาดเงาทับกับผนังและพื้น บอชเปิด
ไฟฉายแม็กโลต์ของตัวเองและส่องลำแสงดังกล่าวไปยังทิศที่เจ้าหน้าที่ผู้นั้นชี้ให้ดู
ผนังร้านเครื่องใช้ในครัวเรือนเต็มไปด้วยรอยขีดเขียนของพวกเขาทั้งชื่อ คำ
ไว้อาลัย คำขู่ ผนังนั้นเป็นกระดานเขียนข้อความของกลุ่มย่อยของแก๊งค์ริบ์
ประจำท้องถิ่น นั่นคือแก๊งค์โรลลิงชิคส์ดีส์

เขาเดินตามหลังเจ้าหน้าที่ผู้นั้นไปโดยทิ้งระยะห่างมาสามก้าว และในไม่ช้า
เขาก็เห็นเธอ หญิงร่างเล็กผู้นอนตะแคงอยู่ที่ตีนกำแพง ก่อนหน้านั้นเธอถูกมัดบัง
ด้วยเงาที่ทอดมาจากเครื่องซักผ้าขึ้นสนิมเครื่องหนึ่ง

ก่อนจะเดินหน้าเข้าไปไกลกว่านั้น บอชฉายแสงกราดไล่ไปตามพื้น ครั้งหนึ่ง
ชอยแห่งนี้ได้รับการปูพื้น แต่ตอนนี้พื้นถนคือคอนกรีตหักๆ กรวดหินและดินทราย
เขาไม่เห็นรอยเท้าหรือร่องรอยของเลือด เขาเคลื่อนตัวไปข้างหน้าช้าๆ และย่อตัวลง
เอาระบอหกหนักของไฟฉายซึ่งใช้ถ่านหกก้อนนั้นพักไว้บนปาชนะฉายลำแสงไล่
ไปบนศพ จากประสบการณ์อันยาวนานในการดูคนตาย เขาเคยเห็นว่าเธอเสียชีวิต
มาแล้วอย่างน้อยสิบสองถึงยี่สิบสี่ชั่วโมง เขาทั้งสองอพยพเข้ามาอย่างมาตรงเข้า
และเขาก็รู้ว่มันเป็นผลจากการแข็งตัวของกล้ามเนื้อหลังเสียชีวิต หรือเป็นข้อ
บ่งชี้ว่าเธอถูกเข่าอยู่ในช่วงเวลาอันสั้นใจ ผิวหนังเท่าที่มองเห็นได้บริเวณแขน
และลำคอ นั้นเป็นสีหม่นซีดและเข็มคล้ายตรงจุดที่เลือดค้างอยู่ มือทั้งสองของเธอ
เกือบเป็นสีดำ และกลิ่นการเน่าสลายก็เริ่มตลบอบอวลอยู่ในอากาศ

ใบหน้าส่วนใหญ่ของหญิงผู้นั้นถูกซ่อนไว้โดยผมยาวสีบลอนด์ที่ทิ้งตัวลงมา
ปกคลุมอยู่ มีคราบเลือดแห้งๆ ที่มองเห็นได้บนเรือนผมด้านหลังศีรษะและ
เกราะกรงอยู่บนลอนผมหนาที่มัดบังใบหน้าเธอเอาไว้ บอชฉายไฟขึ้นไปตามผนัง
เหนือร่างนั้น และเห็นแบบแผนการกระเซ็นและหยดของเลือดซึ่งบ่งชี้ว่าเธอถูกฆ่า
ที่นี่ ไม่ใช่เพียงถูกใครนำศพมาทิ้งไว้

บอชหยิบปากกาตำหนึ่งออกมาจากกระเป๋าและเอื้อมมือไปข้างหน้า ใช้มัน
เล็กรื้อผมขึ้นจากใบหน้าเหยื่อ มีรอยเศษดินปืนฝังตัวกระจายเป็นจุดอยู่รอบ
เบ้าตาขวาและบาดแผลทะลุทะลวงซึ่งระเบิดลูกตาข้างนั้นออกไป เธอถูกยิงจาก

ระยะห่างเพียงไม่กี่นิ้ว จากด้านหน้าไปด้านหลังในระยะเผาขน เขาเก็บปากกา กลับลงในกระเป๋าและโน้มตัวเข้าไปใกล้ขึ้น ฉายไฟลงไปที่ด้านหลังศีรษะเธอ แผล ซึ่งเกิดจากกระสุนที่พุ่งออกมามีขนาดใหญ่และมีขอบหยักรุ่งริ่งนั้นมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าความตายนั้นเกิดขึ้นในทันที

“ให้ตายสิวะ เธอเป็นคนขาวเหอ”

คนพูดคือเอ็ดการ์ เขาเข้ามาอยู่ด้านหลังบอชและกำลังมองข้ามไหล่เขามา เหมือนผู้ตัดสินที่ยืนอยู่หลังผู้รับลูกในกีฬาเบสบอล

“ดูเหมือนนั้น” บอชว่า

ตอนนี้เขาส่องไฟไปตามร่างเหยื่อ

“สาวผิวขาวมาทำบ้าอะไรที่นี่วะ”

บอชไม่ได้ตอบ เขาสังเกตเห็นว่ามืออะไรซ่อนอยู่ใต้แขนขวา จึงวางไฟฉายลง เพื่อจะได้สวมถุงมือ

“ฉายไฟไปบนอกเธอซิ” เขาสั่งเอ็ดการ์

เมื่อสวมถุงมือแล้ว บอชก็ชะโงกกลับเข้าไปใกล้ร่างนั้น เหยื่อนอนตะแคง อยู่บนสี่ข้างด้านซ้าย แขนขวาของเธอเหยียดมาพาดอกและซ่อนบางสิ่งที่ห้อยติด อยู่บนสายคล้องคอเธอ บอชค่อยๆ ดึงมันออกมา

มันเป็นบัตรผ่านสื่อมวลชนสีส้มสดที่ออกโดยสำนักงานตำรวจแอลเอ บอช เห็นมันมามากในช่วงหลายปีที่ผ่านมา บัตรใบนี้ดูใหม่ ซองเคลือบของมันยังใส และไม่มีรอยขีดข่วน มีภาพถ่ายหน้าตรงของหญิงสาวผมบลอนด์ซึ่งถ่ายเหมือน ภาพถ่ายผู้ต้องหาปรากฏอยู่บนบัตรใบนั้น ได้ภาพมีชื่อของเธอและชื่อของสื่อที่เธอ ทำงานให้

อันเนเกอ เยสเปอร์เซน

แบร์ลิงสเกอทิลล์

“เธอเป็นสื่อต่างชาติ” บอชเอ่ยขึ้น “อันเนเกอ เยสเปอร์เซน”

“จากที่ไหน” เอ็ดการ์ถาม

“ไม่รู้สิ เยอร์มนี่มั่ง มันบอกว่าเบอร์ลิน...เบอร์ลินอะไรสักอย่าง ฉันออก เสียยังไม่ถูก”

“ทำไมพวกมันต้องส่งใครจากเยอรมนีมาจนถึงที่นี่ด้วย ยุ่งเรื่องของตัวเอง อยู่ทางโน้นไม่ได้หรืง”

“ฉันไม่รู้แน่หรือกว่าเธอมาจากเยอรมนีจริงรีเปล่า ฉันบอกไม่ได้”

บอชไม่สนใจคำพูดของเอ็ดการ์และพินิจดูภาพถ่ายบนบัตรผ่านสื่อมวลชนใบนั้น ผู้หญิงในรูปดูมีเสน่ห์แม้แต่ในภาพที่เหมือนภาพถ่ายผู้ต้องหา ไม่มีรอยยิ้ม ไม่มีเครื่องสำอาง ดูเอาจริงเอาจังอย่างยิ่ง ผมของเธอถูกตัดไว้หลังหู ผิวขาวซีดจนเกือบดูโปร่งแสง ดวงตาเธอมีแววเหม่อลอยว่างเปล่า เหมือนดวงตาของบรรดาตำรวจและทหารที่บอชรู้จักซึ่งได้เห็นอะไรมามากเกินไปก่อนเวลาอันควร

บอชพลิกบัตรสื่อมวลชนนั้นกลับด้าน มันดูเป็นของจริงในสายตาเขา เขารู้ว่าบัตรสื่อมวลชนมีการปรับปรุงให้ทันสมัยรายปี และต้องมีสติ๊กเกอร์รับรองให้สมบูรณ์ก่อนที่สื่อคนใด ๆ จะสามารถเข้าไปในงานแถลงข่าวของสำนักงานตำรวจหรือผ่านด่านตรวจสอบสื่อมวลชนตรงที่เกิดเหตุอาชญากรรมได้ บัตรผ่านใบนี้มีสติ๊กเกอร์ปี ๑๙๙๒ ติดอยู่ ซึ่งหมายความว่าเหยื่อได้รับมันมาในช่วง ๑๒๐ วันที่ผ่านมา แต่เมื่อสังเกตดูสภาพใหม่เอี่ยมของบัตรนั้นแล้ว บอชเชื่อว่ามันเพิ่งออกเมื่อไม่นานมานี้

แฮร์รีกลับไปพินิจพิจารณาร่างนั้นอีกครั้ง เหยื่อสวมกางเกงยีนสีน้ำเงินและสวมเสื้อกั๊กทับเสื้อเชิ้ตสีขาว มันเป็นเสื้อกั๊กใส่อุปกรณ์ที่มีกระเป๋าทหลายกระเป๋าทงออกมา เรื่องนี้บอชว่าเป็นไปได้มากกว่าผู้หญิงคนนี้เป็นช่างภาพ แต่ไม่มีกล้องอยู่กับศพเธอหรืออยู่ที่ไหนใกล้กันนั้น มันถูกชิงไป และเป็นไปได้ว่ากล้องนั้นจะเป็นเหตุจูงใจของการฆาตกรรมครั้งนี้ด้วย ช่างภาพข่าวส่วนใหญ่ที่เขาเคยเห็นพกพากล้องคุณภาพสูงหลายตัว รวมถึงอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการถ่ายภาพ

แฮร์รีเอื้อมไปยังเสื้อกั๊กตัวนั้นและเปิดกระเป๋าทตรงออกออกมากระเป๋าทหนึ่งปกติแล้วนี่จะเป็นสิ่งที่เขาขอให้เจ้าหน้าที่สืบสวนของสำนักงานนิติเวชทำ เพราะขอบเขตอำนาจการตัดสินใจในส่วนที่เกี่ยวข้องกับศพนั้นเป็นของสำนักงานแพทย์ผู้ไต่สวนสาเหตุการตายประจำเคาน์ตี แต่บอชไม่รู้เลยว่าทีมงานนิติเวชจะมายังสถานที่เกิดเหตุนี้ด้วยหรือเปล่า และเขาก็จะไม่รอหาคำตอบ

กระเป๋าทนั้นบรรจุกล่องฟิล์มสีดำสี่กล่อง บอชไม่รู้ว่านี่เป็นฟิล์มที่ถ่ายไปแล้วหรือยังไม่ได้ใช้ เขากลัดกระดุมกระเป๋าทกลับเข้าที่ และตอนที่ทำเช่นนั้นเองเขาก็รู้สึกถึงพื้นผิวแข็ง ๆ อยู่ข้างใต้กระเป๋าท เขารู้ว่าอาการแข็งตัวของกล้ามเนื้อจะเกิดขึ้นและหายไปในวันเดียว ทั้งให้ร่างนั้นอ่อนนุ่มและจับให้ขยับได้ เขาแหวกเสื้อกั๊กใส่อุปกรณ์ออกและเคาะบนอก มันเป็นพื้นผิวแข็ง และเสียงจากการเคาะก็ยืนยันได้ว่าเหยื่อสวมเสื้อเกราะกันกระสุนอยู่

“เฮ้ย ดูรายการสังหารนี่สิ” เอ็ดการ์เอ่ย

บอชเงยหน้าขึ้นจากศพ ไฟฉายของเอ็ดการ์ตอนนี้เล็งไปยังผนังด้านบน

รอยขีดเขียนที่อยู่เหนือศพโดยตรงนั้นคือรายการ ๑๘๗^๒ หรือรายการสังหาร ซึ่งประกอบด้วยชื่อของสมาชิกแก๊งหลายต่อหลายคนที่ยาไปใน การต่อสู้บนท้องถนน เคนด็อก, จี-ด็อก, โอจีเนสตี, เน็คโบน และอื่นๆ ที่เกิดเหตุนี้ขึ้นในอาณาเขตของแก๊งโรลลิงชิคซ์ตีส์ แก๊งชิคซ์ตีส์นี้เป็นกลุ่มย่อยของแก๊งคริปส์ซึ่งมีขนาดมที่มาก พวกเขาทำศึกกันไม่รู้จบกับแก๊งเซเวนส์เทรย์สซึ่งเป็นกลุ่มย่อยอีกกลุ่มของแก๊งคริปส์และมีอาณาเขตอยู่ใกล้กัน

สาธารณชนส่วนใหญ่มีความเชื่อว่าสงครามระหว่างแก๊งที่ครอบงำเขตเซาท์แอลเอและคร่ำชีวิตเหี้ยมทุกคืนในแต่ละสัปดาห์นั้นมาจากการต่อสู้ระหว่างแก๊งบลัดส์กับแก๊งคริปส์เพื่อชิงความเป็นหนึ่งและอำนาจบนท้องถนน แต่ความจริงมันคือการแข่งขันระหว่างกลุ่มย่อยของแก๊งเดียวกันนั้นที่เป็นส่วนหนึ่งของการต่อสู้ที่รุนแรงที่สุดในเมือง และเป็นต้นเหตุส่วนใหญ่ของจำนวนศพที่เพิ่มขึ้นทุกสัปดาห์ แก๊งโรลลิงชิคซ์ตีส์กับเซเวนส์เทรย์สอยู่ในลำดับบนสุดของรายการนั้น กลุ่มย่อยของแก๊งคริปส์ทั้งสองกลุ่มลงมือภายใต้กฎการฆ่าทันทีที่เห็น และมีการบันทึกลงเป็นประจำในกราฟฟิตีของย่านนั้น รายการไว้อาลัยมีไว้เพื่อจดจำเพื่อนร่วมแก๊งที่ตายไปในการสู้รบอันไม่รู้จบ ส่วนรายชื่อที่เรียงกันอยู่ใต้หัวข้อ ๑๘๗ นั้นเป็นรายการสังหาร หรือบันทึกการฆ่า

“ดูเหมือนเราจะได้เจอสโนว์ไวท์กับเทรย์คริปส์ทั้งเจ็ดนะ” เอ็ดการ์เสริม

บอชสายหน้าอย่างขุ่นเคือง เมืองนี้คลั่งไปแล้ว และตรงหน้าของพวกเขา ก็คือผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น ผู้หญิงคนหนึ่งถูกตรึงตัวชิดผนังและฆ่าทิ้ง และคู่หูของเขาก็เหมือนจะไม่สามารถมองเห็นเป็นเรื่องจริงจ้งได้

เอ็ดการ์คงต้องอ่านภาษากายของบอชออก

“มันก็แค่มุกตลกน่า แฮร์รี” เขาริบพูด “ผ่อนคลายหน่อย เราต้องการอารมณ์ขันนะ”

“โอเค” บอชว่า “ฉันจะผ่อนคลายระหว่างที่นายไปวิทย์ บอกพวกเขาว่าเราเจออะไรที่นี้ จัดการให้แน่ใจว่าทางนั้นรู้ว่าเหยื่อเป็นสื่อมวลชนจากนอกเมือง แล้วดูซิว่าพวกนั้นจะให้ทั้งทีมมาช่วยเรามั้ย ถ้าไม่ได้ อย่างน้อยก็ขอช่างภาพสักคนกับแสงไฟมาหน่อย บอกทางนั้นว่าเราต้องการเวลากับความช่วยเหลือในกรณีนี้จริงๆ”

“ทำไม เพราะเธอเป็นคนขาวเหรอ”

^๒ ๑๘๗ เป็นศัพท์สแลงที่ใช้กันในแก๊งต่างๆ หมายถึงการฆาตกรรม มีที่มาจากประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๘๗ ของรัฐแคลิฟอร์เนีย ซึ่งเป็นมาตราที่กล่าวถึงความผิดฐานฆาตกรรม

บอชใช้เวลาชั่วครู่กว่าจะตอบ เรื่องที่เอ็ดการ์พูดออกมานั้นเป็นการพูดโดยไม่ไตร่ตรอง เขาตอบได้เพราะบอชไม่ตอบสนองต่อมุสโรว์ไวท์นั้นในทางที่ดีนัก

“เปล่า ไม่ใช่เพราะเธอเป็นคนขาว” บอชเอ่ยด้วยเสียงส่ำส่อม “แต่เพราะเธอไม่ใช่หัวขโมยแล้วก็ไม่ใช่นักในแก๊ง แล้วก็เพราะว่าทางการควรจะเชื่อดีกว่าว่าสื่อมวลชนจะโดดเข้ามาเล่นข่าวในคดีที่เกี่ยวข้องกับพวกของตัวเองคนหนึ่งแน่ โอเคมัย นั่นเป็นเหตุผลที่ดีพอจริงๆ”

“เข้าใจละ”

“ดีแล้ว”

เอ็ดการ์กลับไปใช้วิทยุที่รถ และบอชก็กลับไปยังที่เกิดเหตุ สิ่งแรกที่เขาทำคือกำหนดขอบเขตบริเวณหวงห้าม เขาให้เจ้าหน้าที่กองกำลังป้องกันชาติหลายนายถอยออกไปจากซอย เพื่อเขาจะได้สร้างพื้นที่ที่ขยายออกไปยี่สิบฟุตจากแต่ละด้านของศพ ด้านที่สามและสี่ของกรอบนั้นคือผนังร้านขายเครื่องใช้ในครัวเรือนทางฟากหนึ่ง และผนังร้านขายล้ออีกฟาก

ขณะที่เขากำหนดบริเวณดังกล่าว บอชก็สังเกตเห็นว่าซอยนั้นตัดผ่านบล็อกที่อยู่อาศัยซึ่งอยู่ด้านหลังร้านค้าปลีกเป็นทิวแถวที่หันหน้าออกไปยังถนนแครนชอร์พอดี สิ่งที่ใช้ล้อมสนามหลังบ้านที่เรียงรายไปตามซอยนั้นไม่กลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเลย บ้านบางหลังล้อมกำแพงคอนกรีต ขณะที่หลังอื่นๆ ใช้รั้วไม้ระแนงหรือรั้วตาข่ายลวด

บอชรู้ว่าในโลกที่สมบูรณ์แบบ เขาจะค้นสนามเหล่านี้ทุกสนามและเคาะประตูบ้านเหล่านั้นทุกหลัง แต่เรื่องนั้นเป็นสิ่งที่ต้องเกิดขึ้นในภายหลัง ถ้าจะยังมิวันนี้ได้ทำ ตอนนี้เขาต้องมุ่งความสนใจไปยังที่เกิดเหตุที่อยู่ตรงหน้า ถ้าเขามีโอกาสได้ตรวจค้นละแวกนี้อย่างละเอียด เขาก็จะถือว่าตัวเองโชคดี

บอชสังเกตเห็นว่าโรเบลโตกับเดลวินถือปืนลูกซองเข้าประจำตำแหน่งอยู่ที่ปากซอยนั้น พวกเขายืนอยู่ข้างกันและพูดคุยกันอยู่ อาจกำลังบ่นเรื่องอะไรบางอย่าง เมื่อสมัยที่บอชรบในสงครามเวียดนาม การทำแบบนี้จะถูกเรียกว่าการขายพลซุ่มยิงแบบซื้อหนึ่งแถมหนึ่ง

มีเจ้าหน้าที่กองกำลังป้องกันชาติแปดนายรักษาการณ์อยู่ในซอยบริเวณเขตกันด้านใน บอชสังเกตเห็นว่ามีคนกลุ่มหนึ่งกำลังเริ่มรวมตัวกันและจับตามองมาจากอีกฝั่ง เขาโบกมือเรียกเจ้าหน้าที่กองกำลังที่นำพวกเขาเข้ามาในซอย

“คุณชื่ออะไรครับ คุณทหาร”

“ดรัมมอนด์ครับ แต่ทุกคนเรียกผมว่าดรัมเมอร์”

“โอเค ดรัมเมอร์ ผมเจ้าหน้าที่สืบสวนบอช บอกผมหน่อยว่าใครเป็นคน

พบเธอ”

“ศพนั้นหะเหรอครับ ดาวเลอร์เป็นคนเจอ เขาเข้ามาปลดทุกข์เบาด้านหลัง
นี่แล้วก็พบเธอเข้า เขาบอกว่าเขาได้กลิ่นเธอก่อน เขารู้จักกลิ่นนั้นดี”

“ดาวเลอร์อยู่ที่ไหนตอนนี้”

“ผมคิดว่าเขาประจำอยู่ที่ด่านฝั่งใต้ล่ะ”

“ผมต้องคุยกับเขา คุณไปตามเขาให้ผมหน่อยได้มั๊ย”

“ได้ครับผม”

ดรัมมอนด์เริ่มเดินไปยังทางเข้าซอย

“เดี๋ยว ดรัมเมอร์ ผมยังไม่จบเรื่อง”

นายทหารคนนั้นหมุนตัวกลับมา

“พวกคุณเคลื่อนกำลังเข้ามาที่นี่ตั้งแต่เมื่อไร”

“เราอยู่ที่นี้มาตั้งแต่สิบแปดศูนย์ศูนย์เมื่อวานครับ”

“งั้นคุณก็คุ้มพื้นที่นี้มาตั้งแต่ตอนนั้นใช่ไหม ในซอยนี่ล่ะ”

“ไม่เชิงครับผม เราเริ่มจากแยกถนนแครนชอร์ว้ดตัดกับฟลอเรนซ์เมื่อคืน
แล้วก็ค่อยๆ เคลื่อนมาทางตะวันออกตามถนนฟลอเรนซ์กับเคลื่อนขึ้นเหนือไป
ตามถนนแครนชอร์ว้ด ชยับไปที่ละบล็อกร”

“งั้นพวกคุณมาถึงซอยนี้เมื่อไร”

“ผมไม่แน่ใจครับ ผมคิดว่าเราเข้าควบคุมที่นี่ได้เมื่อตอนรุ่งสางวันนี้”

“แล้วการปล้นสะดมกับการวางเพลิงที่เกิดขึ้นทั้งหมดในบริเวณใกล้เคียงนี้ล่ะ
มันจบไปแล้วหรือ”

“ครับผม มันเกิดขึ้นคืนแรกเลยตามที่ผมได้ยินมา”

“โอเค ดรัมเมอร์ เรื่องสุดท้ายแล้ว เราอยากได้แสงสว่างเพิ่ม คุณไปเอา
รถนั้นที่พวกคุณใช้กลับมาที่นั่นหนึ่งได้มั๊ย รถแบบที่มีไฟด้านบนนะ”

“มันเรียกว่ารถฮัมวีครับผม”

“ใช่ นั่นละ เอากลับมาที่นั่นหนึ่งจากท้ายซอยด้านนั้น ผ่านคนพวกนั้น
เข้ามา แล้วก็ส่องไฟตรงมายังที่เกิดเหตุของผม เข้าใจไหม”

“เข้าใจครับ”

บอชชีไปยังสุดซอยด้านตรงข้ามกับรถสายตรวจ

“ดี ผมอยากให้แสงมาตัดกันตรงนี้ ตกลงนะ มันอาจเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่เรา
ทำได้”

“ครับผม”

เขาเริ่มวิ่งเหยาะๆ จากไป

“นี่ ดรัมเมอร์”

ดรัมเมอร์หันตัวมาอีกครั้งและกลับมาหา

“ครับผม”

คราวนี้บอชกระซิบ

“คนของคุณทุกคนจับตาดูผมอยู่ พวกเขาควรจะหันไปอีกทางแล้วจับตาดูข้างนอกไม่ใช่หรือไง”

ดรัมเมอร์ถอยกลับไปและเอานิ้วหมุนเหนือหัวตัวเอง

“เฮ้ย! หันกลับไป จับตาดูข้างนอก เราถึงงานต้องทำที่นี่ คอยเฝ้าระวังไว้”

เขาชี้ไปตามซอยยังกลุ่มคนที่เข้ามามอง

“แล้วจัดการให้แน่ใจด้วยว่าเรากันคนพวกนั้นเอาไว้ได้”

เจ้าหน้าที่กองกำลังเหล่านั้นทำตามที่ได้รับคำสั่ง และดรัมเมอร์ก็มุ่งหน้าออกไปจากซอยเพื่อไปวิพากษ์หาดาวเลอร์และเอารถติดไฟมา

เพลงเจอร์ของบอชสั้นอยู่ตรงสะโพก เขาเอื้อมลงไปยังเข็มขัดและปลดอุปกรณ์นั้นออกมาจากซอง หมายเลขบนหน้าจอก็คือหมายเลขของศูนย์สั่งการ และบอชก็รู้ว่าเขากับเอ็ดคาร์ทกำลังจะได้รับแจ้งเหตุร้ายอีกเรื่องหนึ่ง พวกเขายังไม่ได้เริ่มจัดการที่นั่นเลย แต่กำลังจะถูกดึงตัวออกไป เขาไม่ต้องการอย่างนั้น จึงเหินบ่วงเจอร์กลับเข้ากับเข็มขัด

บอชเดินไปยังแนวรั้วบ้านหลังแรกซึ่งเริ่มจากมุมด้านหลังร้านขายเครื่องใช้ในครัวเรือนนั้น มันเป็นรั้วกันทำจากไม้ระแนงซึ่งสูงเกินกว่าเขาจะมองข้ามไปได้ แต่เขาสังเกตเห็นว่ามันเพิ่งทาสีมาใหม่ๆ ไม่มีร่องรอยการขีดเขียนแม้แต่บนฝั่งที่หันเข้าหาซอย เขาสังเกตเห็นเรื่องนี้เพราะมันบ่งชี้ว่ามีเจ้าของบ้านอยู่อีกฝั่ง ซึ่งเป็นคนที่ใส่ใจพอจะเอาสีขาวทาทัບรอยขีดเขียนบนรั้ว อาจเป็นคนประเภทที่มักคอยเฝ้าระวังเหตุด้วยตัวเอง และอาจได้ยินหรือแม้กระทั่งเห็นอะไรบางอย่าง

จากตรงนั้น เขาเดินตัดข้ามซอยไปก่อนจะหย่อนตัวลงในท่อน้ำนองๆ ลงตรงมุมที่ไกลที่สุดของจุดเกิดเหตุ เหมือนเป็นนักมวยที่รอเวลาชกอยู่ในมุมของตน เขาเริ่มฉายลำแสงของไฟฉายไล่ไปบนพื้นคอนกรีตแตกๆ บนดินของซอย แสงที่ส่องในมุมเฉียงนั้นหักเหผ่านระนาบพื้นผิวต่างๆ เปิดมุมมองที่ไม่เหมือนมุมอื่นให้เขาเห็น ในไม่ช้าเขาก็เห็นแสงสะท้อนของวัตถุวาววับอะไรบางอย่างและจ่อแสงลงบนนั้น เขาขยับเข้าไปตรงจุดดังกล่าวและพบปลอกกระสุนทองเหลืองนอนนิ่งอยู่บนพื้นกรวด

เขาลองไปคุ้ยเขา เอามือทาบพื้นเพื่อจะได้ดูปลอกกระสุนปลอกนั้นได้อย่างใกล้ชิดโดยไม่ต้องเคลื่อนย้ายมัน เขาฉายลำแสงเข้าไปใกล้และเห็นว่ามันเป็น

ปลอกกระสุนทองเหลืองขนาด ๙ มม. มีตรายี่ห้อเรมington อันคุ้นตาประทับอยู่บนจานท้าย และรอยบุบที่เกิดขึ้นจากการที่เข็มแทงชนวนตอกบนแก๊ป บอชยังสังเกตเห็นด้วยว่าปลอกกระสุนนั้นนอนอยู่บนพื้นหินกรวด มันยังไม่ถูกเหยียบหรือถูกรถแล่นทับบนพื้นถนนในซอยที่เขาสันนิษฐานว่ามีคนผ่านไปมาพลุกพล่าน มันบอกเขาว่าปลอกกระสุนดังกล่าวเพิ่งอยู่ตรงนั้นมาไม่นานนัก

บอชกำลังมองไปโดยรอบเพื่อหาอะไรมาทำเครื่องหมายของตำแหน่งที่พบปลอกกระสุน เมื่อเอ็ดการ์กลับเข้ามาในบริเวณที่เกิดเหตุ เขาหัวก่ลงเครื่องมือมาด้วย และนั่นบอกบอชว่าพวกเขาจะไม่สามารถได้รับความช่วยเหลือใดๆ

“แฮร์รี นายเจออะไรนั่นนะ”

“เรมington แก้มม. ดูเหมือนเพิ่งยิงออกมาใหม่ๆ”

“อ้าวะ อย่างน้อยเราก็เจอของที่เป็นประโยชน์”

“ก็อาจใช่ นายติดต่อศูนย์สั่งการได้มั๊ย”

เอ็ดการ์วางกล้องเครื่องมือลง มันหนักอึ้ง ภายในบรรจอุปกรณ์ที่พวกเขารวบรวมมาอย่างเร่งด่วนจากในห้องเก็บอุปกรณ์ที่สถานีตำรวจท้องที่ซอลส์วู้ด เมื่อได้ยินว่าไม่อาจหวังพึ่งกำลังสนับสนุนทางนิติวิทยาศาสตร์ใดๆ ได้ขณะลงพื้นที่

“ได้ ติดต่อได้สิ แต่ศูนย์สั่งการบอกมาว่าช่วยไม่ได้ ทุกคนยุ่งอยู่กับเรื่องอื่นกันหมด เราต้องพึ่งตัวเองกันที่นี่ละนะ น้องชาย”

“เจ้าหน้าที่ชันสูตรก็ไม่มาหรือ”

“ไม่มา กองกำลังป้องกันชาติกำลังเฝ้ารอบรรทุกมารับศพเธอ เป็นรถบรรทุกกำลังพล”

“นายล้อฉันเล่นไฉ้มั๊ย พวกนั้นจะขนเธอใส่รถบรรทุกพื้นเรียบเวรนั้นไปเนี่ยนะ”

“ไม่ใช่แค่นั้น เราโดนเรียกไปทำคดีต่อไปแล้วด้วย เป็นศพถูกยิงกรือยมหน่วยดับเพลิงเจอเขาในร้านทาโก้ที่ถูกไฟไหม้วอดบนถนนเอ็มแอลเค”

“ให้ตายสิวะ เราเพิ่งมาถึงที่นี่เองนะ”

“ใช่ ก็เราโผล่หัวขึ้นมาอีกรอบ แถมอยู่ใกล้เอ็มแอลเคที่สุด เพราะงั้นทางนั้นเลยอยากให้เราเคลียร์เรื่องนี้ให้เสร็จแล้วก็ไปซะ”

“ก็ใช่ แต่เรายังไม่จบเรื่องที่นี่ ไม่ใกล้เคียงเลยด้วย”

“เราทำอะไรกับเรื่องนี้ไม่ได้หรอก แฮร์รี”

บอชยังดิ่งดัน

“ฉันยังไม่ไป มีเรื่องให้เราทำที่นี่มากเกินไป แล้วถ้าเราทิ้งมันไว้จนกระทั่งสัปดาห์หน้าหรือเมื่อไรก็ตามที่ เราจะหาหลักฐานจากที่เกิดเหตุไม่ได้แล้ว เราทำแบบนั้นไม่ได้”

“เราไม่มีทางเลือกอะ คู่หู เราไม่ได้เป็นคนเขียนกฎ”
“เหลวไหลลึนดี”

“โอเค จะบอกอะไรให้ละ เราให้เวลามันสักสิบห้า นาที เราถ่ายรูปสักสองสามรูป เก็บบล็อกกระสุนนั้น เอาศพขึ้นรถบรรทุก แล้วก็ไปตามทางของเราต่อ พอถึงวันจันทร์หรือเมื่อไรก็ตามที่เรื่องนี้จบลง มันก็ไม่ใช่คดีของเราแล้วด้วยซ้ำ เราจะกลับไปห้องที่ซอลลิวู้ดหลังจากทุกอย่างสงบลง แล้วเรื่องนี้ก็จะอยู่ที่นั่น ถึงตอนนั้นมันก็เป็นคดีคนอื่นแล้ว ที่นี้เป็นพื้นที่ของห้องที่เจ็ดสิบเจ็ด มันจะเป็นปัญหาของพวกเขา”

มันไม่สำคัญสำหรับบอชว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นภายหลัง ไม่ว่าคดีจะถูกส่งต่อให้เจ้าหน้าที่สืบสวนประจำห้องที่ถนนสายที่ ๗๗ หรือไม่ก็ตาม เรื่องสำคัญก็คือสิ่งที่อยู่ตรงหน้าเขา ผู้หญิงชื่ออันเนเกอซึ่งมาจากแดนไกลที่ไหนสักแห่งนอนตายอยู่ และเขาอยากรู้ว่าใครเป็นคนลงมือ และเพราะอะไร

“ไม่สำคัญว่าต่อไปมันจะเป็นคดีของเราหรือเปล่า” บอชบอก “นั่นไม่ใช่ประเด็น”

“แฮร์รี มันไม่มีประเด็นอะไรหรอก” เอ็ดการ์เอ่ย “โดยเฉพาะในตอนนี้ กับไอ้ความวุ่นวายสุดขีดทั้งหมดรอบตัวเรานี้ละ ไม่มีอะไรมีความหมายในตอนนี้ ทั้งนั้นแหละพวก เมืองนี้มันคุมไม่อยู่แล้ว นายไม่มีทางคาดหวังได้ว่า—”

เสียงกระสุนปืนอัตโนมัติลั่นแหวกอากาศเข้ามาอย่างกะทันหัน เอ็ดการ์พุ่งลงบนพื้นและบอชก็เหวี่ยงตัวตามสัญชาตญาณไปทางผนังร้านขายเครื่องใช้ในครัวเรือน หมวกเขาปลิวหลุด การระเบิดกระสุนเป็นชุดจากเจ้าหน้าที่กองกำลังป้องกันชาติหลายคนเกิดขึ้นตามมาจนกระทั่งการยิงถูกระงับลงด้วยเสียงตะโกน

“หยุดยิง! หยุดยิง! หยุดยิง!”

การยิงยุติลง และเบิร์สตัน จำผู้ประจำอยู่ตรงด้านสกัดกั้นก็วิ่งมาตามชอย บอชเห็นเอ็ดการ์ค่อยๆ ลุกขึ้นยืน ฝ่ายนั้นดูจะไม่เป็นอันตรายใดๆ แต่เขามองบอชด้วยสีหน้าประหลาด

“ใครยิงก่อน” จำผู้นั้นตะโกน “ใครยิง”

“ผมครับ” หนึ่งในชายที่อยู่ใกล้บอชนั้นบอก “ผมคิดว่าผมเห็นอาวุธบนแนวหลังคา”

“ตรงไหน ทหาร แนวหลังคาอะไร มือซุ่มยิงอยู่ที่ไหน”

“ตรงโน้นครับ”

คนยิงขึ้นไปยังแนวหลังคาของร้านขายล้อ

“ให้ตายสิวะ!” จำผู้นั้นตะโกนลั่น “อย่ายิงไ้ปืนเวรของแกออกมา เรา

เคลียร์หลังคานั้นแล้ว ไม่มีใครอยู่บนนั้น ยกเว้นพวกเรา! คนของเรา!”

“ขอโทษครับ ผมเห็น—”

“ไอ้หนู ฉันไม่สนหรอกอะไรทั้งนั้นว่าแกเห็นอะไร ถ้าแกทำคนของฉัน คนไหนตายละก็ ฉันนี้แหละจะระเบิดตูดแกเอง”

“ครับผม ขอโทษครับผม”

บอซลุกขึ้นยืน หูเขายังลั่นและประสาทเขาก็ยังลั่นสะเทือน กระสุนปืนอัตโนมัติที่ลั่นออกมาอย่างปุบปับนั้นไม่ใช่เรื่องใหม่สำหรับเขา แต่มันเคยเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของเขาตั้งเกือบยี่สิบห้าปีมาแล้ว บอซเดินไปหยิบหมวกของตนขึ้นมาและสวมมันกลับเข้าไป

จาเบิร์สดินเดินตรงมาหา

“ทำงานต่อได้เลยครับ เจ้าหน้าที่สืบสวน ถ้าคุณต้องการตัวผม ผมประจำอยู่ตรงแนวกันด้านทิศเหนือ เรากำลังเฝ้ารถเข้ามาครับ ผมเข้าใจว่าเราจะต้องจัดทีมมาพารรถคุณไปที่เกิดเหตุอีกแห่งเพื่อดูศพอีกราย”

แล้วเขาก็พุ่งตัวออกจากซอยนั้นไป

“พระเจ้า นายเช็ลงมัยวะ” เอ็ดการ์ถาม “นี่มันเหมือนปฏิบัติการพายุทะเลทรายหรืออะไรพรรคั้น สงครามเวียดนามมั้ง เรามาทำบ้าอะไรอยู่ที่นี้เนี่ย”

“ไปทำงานกันเถอะ” บอซว่า “นายวาดภาพที่เกิดเหตุ ฉันจะจัดการศพและถ่ายรูป ลงมือกันได้แล้ว”

บอซย่อตัวลงและเปิดกล่องเครื่องมือ เขาอยากถ่ายภาพปลอกกระสุนในจุดที่พบก่อนจะเก็บมันไว้เป็นหลักฐาน เอ็ดการ์ยังคงพูดต่อไป ความตื่นเต้นเพราะอะดรีนาลินจากการสาดกระสุนนั้นยังไม่จางลง เขาพูดมากเมื่อเกิดอาการตื่นตัวผิดปกติ บางครั้งก็มากเกินไป

“แฮร์รี นายเห็นรีเบล่าว่านายทำอะไรตอนที่เอ็งนั้นเปิดฉากยิงนะ”

“เห็นสิ ฉันหมอบลงเหมือนทุกคนไง”

“เปล่าเลย แฮร์รี นายปกป้องศพนั้น ฉันเห็น นายเอาตัวกำบังสโนว์ไวท์นั้นเหมือนเธอยังมีชีวิตอยู่หรืออะไรสักอย่าง”

บอซไม่ตอบ เขายกถาดบนสุดออกจากกล่องเครื่องมือและล้วงลงไปหยิบกล้องโฟลารอยด์ เขาสังเกตว่าพวกตนมีฟิล์มเหลืออยู่แค่สองกล่อง ถ่ายได้สิบหกภาพบวกกับอีกเท่าไรก็ตามที่เหลือยู่ในกล้องนี้ รวมแล้วอาจถ่ายได้สักยี่สิบภาพ และพวกเขาก็ต้องใช้กล้องในที่เกิดเหตุนี้กับที่เกิดเหตุที่รออยู่บนถนนเอ็มแอลเค มีฟิล์มไม่พอ ความหงุดหงิดของเขาพุ่งสูงขึ้น

“นั่นมันเรื่องอะไรกัน แฮร์รี” เอ็ดการ์ไม่ลดละ

ในที่สุดบอชก็สติขาดผิงและตะคอกใส่คู่หูของเขา

“ไม่รู้ว๊ยย! โอเคมัยย ฉันไม่รู้ เพราะงั้นก็มาก้มหน้าทำงานกันตอนนี้แล้วก็พยายามทำอะไรสักอย่างเพื่อเธอ เพื่อใครสักคนอาจจะสร้างรูปคดีได้ แค่อาจจะนะจะเป็นเมื่อไรก็ตามเถอะ”

การระเบิดอารมณ์ของเขาดึงดูดความสนใจจากเจ้าหน้าที่กองกำลังป้องกันชาติส่วนใหญ่ที่อยู่ในซอยนั้น ทหารผู้ที่เปิดฉากยิงก่อนหน้านี้จ้องเขาเขม็ง ดีใจที่ได้เบี่ยงเบนความสนใจที่ตนไม่ยากได้รับให้กับบอช

“ก็ได้ แฮร์รี่” เอ็ดการ์เอ่ยเสียงเบา “ไปทำงานกัน ทำเท่าที่เราทำได้ ลีบห่านาที แล้วเราจะไปต่อไป”

บอชพยักหน้าขณะก้มลงมองหญิงสาวผู้เสียชีวิต ลีบห่านาที เขาคิด เขาพอใจแล้ว เขารู้ว่าคดีนี้จะพังก่อนที่มันจะเริ่มต้นขึ้นมาเสียอีก

“ผมขอโทษนะ” เขากระซิบ

ภาคหนึ่ง
แกะรอยปิ่น
ปี ค.ศ. ๒๐๑๒

พวกนั้นให้เขา รอ โดยให้คำอธิบายว่าโคลแมนกำลังกินอาหารอยู่ และการดึงตัวเขาออกมาก็จะทำให้เกิดปัญหา เพราะหลังจากการสอบปากคำ เจ้าหน้าที่จะต้องนำเขากลับเข้าไปยังโรงอาหารแห่งที่สอง ซึ่งเป็นที่ที่เขาอาจมีศัตรูที่ผู้คุมไม่รู้มาก่อน อาจมีบางคนเข้าไปเล่นงานเขาโดยที่ผู้คุมไม่คาดหมาย พวกเขาไม่ต้องการให้เกิดเรื่องแบบนั้น จึงบอกบอชให้ทำใจเย็นๆ ราวไปสัปดาห์ที่ระหว่างที่โคลแมนนั่งอยู่ที่โต๊ะปิกนิกในลานดียวปลอดภัยและสบายใจกับจำนวนคนที่ห้อมล้อมและกินสเต็กซอลส์เบอร์รี่กับถั่วแขกจนเสร็จ เพราะแก๊งโรลลิงชิกซ์ดีส์ทุกคนที่เรือนจำซานควอนตินใช้พื้นที่กินอาหารและสนทนาการร่วมกัน

บอชฆ่าเวลาด้วยการศึกษาของประกอบฉากและซ้อมบทละครของเขา เรื่องทุกอย่างขึ้นอยู่กับเขาแล้ว ไม่มีความช่วยเหลือจากคูหุ เขาต้องพึ่งตัวเอง การตัดงบประมาณของสำนักงานตำรวจเปลี่ยนการมาเยือนเรือนจำเกือบทุกครั้งให้เป็นภารกิจฉายเดี่ยว

บอชจับเครื่องบินเที่ยวแรกของเข้านั้นมาได้คิดเรื่องเวลาที่เขาจะมาถึง ความล่าช้าไม่มีความหมายอะไรเมื่อมองในระยะยาว เขาจะไม่บินกลับไป จนกว่าจะถึงเวลา ๑๘.๐๐ น. และการสอบปากคำรูฟัส โคลแมน ก็อาจใช้เวลาไม่นานนัก โคลแมนจะรับข้อเสนอมหรือไม่ก็ปฏิเสธ ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร บอชก็จะอยู่กับเขาไม่นาน

ห้องสอบปากคำนั้นเป็นคอกเหล็กที่มีโต๊ะแบบบิลท์อินกึ่งกลางอยู่ บอชนั่งอยู่ทางปากหนึ่ง มีประตูอยู่ข้างหลังเขาโดยตรง ตรงข้ามเขาก็กึ่งโต๊ะเป็นพื้นที่ขนาดเท่ากันซึ่งมีประตูแบบเดียวกัน เจ้าหน้าที่จะพาโคลแมนผ่านเข้ามาทางนั้น เขารู้ดี

บอชกำลังทำคดีฆาตกรรมที่มีอายุสี่สิบปีของอันเนเกอ เยสเปอร์เซ็น

ช่างภาพและนักข่าวผู้ถูกยิงเสียชีวิตระหว่างเหตุจลาจลในปี ๑๙๙๒ แฮร์รีได้ทำคดีดังกล่าวและสำรวจที่เกิดเหตุไม่ถึงชั่วโมงในตอนนั้น ก่อนจะถูกตั้งตัวไปทำคดีฆาตกรรมคดีอื่นๆ ในคืนแห่งความรุนแรงอันบ้าคลั่งที่ทำให้เขาต้องย้ายจากคดีหนึ่งไปสู่อีกคดี

หลังจากการจลาจลสิ้นสุดลง สำนักงานตำรวจได้จัดตั้งหน่วยเฉพาะกิจเพื่อจัดการคดีอาชญากรรมในเหตุจลาจลขึ้น และการสืบสวนคดีเยสเปอร์เซินก็มีหน่วยงานดังกล่าวเข้ามารับผิดชอบแทน มันไม่เคยได้รับการคลี่คลาย และหลังจากเวลาสิบปีที่ถูกจัดว่าเป็นคดีเปิดซึ่งยังดำเนินการสืบสวนอยู่ ผลการสืบสวนและหลักฐานอันน้อยนิดที่มีก็ถูกรวบรวมลงกล่องและเก็บเข้าคลังอย่างเงียบๆ จนกระทั่งวันครบรอบปีที่สี่สิบของเหตุจลาจลนั้นใกล้มาถึง ผู้บัญชาการตำรวจผู้เชี่ยวชาญเรื่องสื่อจึงออกคำสั่งไปยังผู้หมวดที่คุมหน่วยคดีค้างให้เอาคดีฆาตกรรมที่ยังไขไม่ออกทั้งหมดที่เกิดขึ้นระหว่างเหตุไม่สงบในปี ๑๙๙๒ กลับมาดูใหม่ ผู้บัญชาการอยากให้ตนมีความพร้อมเมื่อสื่อมวลชนเริ่มสอบถามเข้ามาเพื่อทำข่าวนั้นในวาระยี่สิบปีให้หลัง สำนักงานตำรวจอาจไม่ทันตั้งตัวเมื่อปี ๙๒ แต่มันจะไม่เป็นอย่างนั้นในปี ๒๐๑๒ ผู้บัญชาการตำรวจอยากพูดได้ว่าคดีฆาตกรรมที่ยังไขไม่ออกทุกคดีในเหตุจลาจลนั้นยังอยู่ระหว่างการสืบสวนอยู่ในปัจจุบัน

บอชเจาะจงขอทำคดีอันเนเกอ เยสเปอร์เซิน และได้กลับไปทำหลังจากผ่านไปยี่สิบปี แต่ไม่ได้เข้ามาทำโดยไร้ความเคลือบแคลงใดๆ เลย เขารู้ว่าคดีส่วนใหญ่จะได้รับการสะสางภายในสี่สิบแปดชั่วโมงแรก และหลังจากนั้นโอกาสที่จะสามารถคลี่คลายคดีได้ก็จะลดวูบลงไปอย่างชัดเจน คดีนี้แทบไม่มีใครทำเลย แม้แต่ภายในหนึ่งของสี่สิบแปดชั่วโมงดังกล่าว มันถูกกละเลยเพราะสถานการณ์แวดล้อม และบอชก็รู้สึกผิดเรื่องนี้มาตลอด เหมือนกับเขาทอดทิ้งอันเนเกอ เยสเปอร์เซิน ไป ไม่มีเจ้าหน้าที่สืบสวนแผนกคดีฆาตกรรมรายไหนที่อยากทิ้งคดีแบบนี้ไว้โดยไม่คลี่คลาย แต่ในสถานการณ์นั้น ไม่มีทางเลือกให้บอช คดีถูกตั้งไปจากมือเขา เขาอาจโทษเจ้าหน้าที่สืบสวนที่รับคดีไปทำภายหลังเขาได้โดยง่าย แต่บอชจำต้องถือว่าตัวเองมีส่วนรับผิดชอบด้วย การสืบสวนนั้นเริ่มต้นจากเขาที่จุดเกิดเหตุ เขาอดไม่ได้ที่จะรู้สึกได้ว่าตนเองจะอยู่ที่นั่นเป็นระยะสั้นก็ตามที แต่เขาก็ต้องมองข้ามอะไรบางอย่างไปแน่

ตอนนี้ ยี่สิบปีให้หลัง เขาได้โอกาสทำคดีนี้อีกครั้ง และเป็นโอกาสที่มีทางสำเร็จน้อยมากเสียด้วย เขาเชื่อว่าทุกคดีมีกล่องดำอยู่ เป็นวัตถุพยาน บุคคล หรือข้อเท็จจริงที่ประกอบกันอันจะนำมาซึ่งความเข้าใจแน่ชัดอย่างใดอย่างหนึ่ง และช่วยอธิบายได้ว่าเกิดอะไรขึ้นและเพราะอะไร แต่กับคดีอันเนเกอ เยส-

เปอร์เซ็น ไม่มีกล่องดำนั้นอยู่ มีเพียงกล่องกระดาษลังเก่าอับสองกล่องที่เอามาจากคลังคดีเก่า ซึ่งแทบจะไม่ให้แนวทางหรือความหวังใดๆ กับบอชเลย กล่องดังกล่าวบรรจุเสื้อผ้าและเสื้อผ้ากระสุนของเหยื่อ หนังสือเดินทางของเธอ และข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวอื่นๆ รวมถึงกระเป๋ากับอุปกรณ์ถ่ายภาพซึ่งเก็บมาจากห้องพักในโรงแรมของเธอหลังจากเหตุจลาจล นอกจากนั้นยังมีปลอกกระสุนขนาด ๙ มม. ปลอกเดียวที่พบในที่ที่เกิดเหตุ และแฟ้มสืบสวนเล่มบางซึ่งหน่วยเฉพาะกิจเพื่อจัดการคดีอาชญากรรมในเหตุจลาจลจัดทำเอาไว้ มันคือแฟ้มที่เรียกกันว่าแฟ้มฆาตกรรม

เนื้อหาส่วนใหญ่ของแฟ้มฆาตกรรมเล่มนั้นเป็นบันทึกการเพิกเฉยกับคดีดังกล่าวของหน่วยเฉพาะกิจเพื่อจัดการคดีอาชญากรรมในเหตุจลาจล หรืออาร์ซีทีเอฟ หน่วยเฉพาะกิจดังกล่าวปฏิบัติงานอยู่เป็นเวลาหนึ่งปี โดยมีคดีอาชญากรรมนับร้อยๆ คดีที่ต้องสืบสวน รวมถึงคดีฆาตกรรมเป็นโหลๆ ด้วย งานของหน่วยนั้นท่วมท้นเกือบจะพอกๆ กับที่เจ้าหน้าที่สืบสวนอย่างบอชประสบระหว่างที่เกิดการจลาจลขึ้น

หน่วยอาร์ซีทีเอฟได้จัดตั้งป้ายโฆษณาขนาดใหญ่ขึ้นในเซตเซาท์แอลเอเพื่อป่าวประกาศหมายเลขโทรศัพท์สำหรับแจ้งเบาะแสและเงินรางวัลสำหรับข้อมูลที่น่าไปสู่การจับกุมและตัดสินโทษในคดีอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการจลาจล แต่ละป้ายมีภาพผู้ต้องสงสัยหรือที่เกิดเหตุหรือเหยื่อที่ต่างกันไป มีป้ายอยู่สามป้ายที่มีรูปของอันเนเกอ เยสเปอร์เซ็น และมีการขอข้อมูลใดๆ ก็ตามที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวและการฆาตกรรมเธอ

ส่วนใหญ่แล้วหน่วยดังกล่าวทำงานโดยอาศัยเบาะแสที่ผ่านเข้ามาจากป้ายโฆษณานั้น รวมถึงโครงการสื่อสารกับประชาชนโครงการอื่นๆ และจะติดตามคดีที่มีข้อมูลหนักแน่น แต่ไม่มีข้อมูลในคดีเยสเปอร์เซ็นที่มีคุณค่าใดๆ เคยผ่านเข้ามา ดังนั้นจึงไม่เคยเกิดอะไรขึ้นกับการสืบสวนนั้น คดีนี้เป็นทางตัน แม้แต่หลักฐานชิ้นเดียวจากที่เกิดเหตุคือปลอกกระสุนนั้นก็ไม่มีค่าอะไรเมื่อไม่มีปืนให้เปรียบเทียบ

ขณะสำรวจบันทึกในคลังและข้าวของที่เกี่ยวข้องกับคดีนั้น บอชพบว่าข้อมูลที่น่าสนใจที่สุดที่รวบรวมไว้จากการสืบสวนครั้งแรกคือข้อมูลเกี่ยวกับเหยื่อ เยสเปอร์เซ็นอายุสามสิบสองปีและมาจากเดนมาร์ก ไม่ใช่เยอรมนีแบบที่บอชเคยคิดมายี่สิบปี เธอทำงานให้หนังสือพิมพ์ในกรุงโคเปนเฮเกนชื่อ *แบร์ลิงสเกอทีลท์* โดยเป็นช่างภาพผู้สื่อข่าวในความหมายที่ตรงตัวที่สุด นั่นคือเธอเขียนเรื่องราวและถ่ายรูปด้วย เธอเป็นผู้สื่อข่าวสงครามที่บ้านเกิดเรื่องราวการสู้รบทั้งหลายในโลกทั้งด้วยถ้อยคำและภาพถ่าย

เธอมาถึงลอสแอนเจลิสในเช้าหลังจากวันที่การจลาจลเริ่มต้นขึ้น และเธอก็เสียชีวิตก่อนจะถึงเช้าวันถัดไป หลายสัปดาห์ต่อมา หนังสือพิมพ์ลอสแอนเจลิสไทมส์ได้ลงประวัติสั้นๆ ของทุกคนที่เสียชีวิตระหว่างเกิดเหตุรุนแรง เรื่องราวของเยสเปอร์เซ็นนั้นมีการคัดคำพูดจากบรรณาธิการของเธอและพี่ชายของเธอในโคเปนเฮเกนมาลง ซึ่งแสดงให้เห็นภาพของนักข่าวผู้เสี่ยงภัยซึ่งรีบอาสาไปทำงานในเขตอันตรายของโลกเสมอ ในช่วงเวลาสี่ปีก่อนการเสียชีวิตของเธอ เธอเคยไปทำข่าวความขัดแย้งในอิรัก คูเวต เลบานอน เซเนกัล และเอลซัลวาดอร์

เหตุไม่สงบในลอสแอนเจลิสไม่ได้อยู่ในระดับใกล้เคียงกับสงครามหรือความขัดแย้งทางทหารอื่นๆ บางเหตุการณ์ที่เธอได้ไปถ่ายภาพและรายงานข่าวมา แต่ตามข้อมูลในหนังสือพิมพ์ไทมส์ เธอกำลังหยุดพักผ่อนเพื่อเดินทางท่องเที่ยวในสหรัฐอเมริกาอยู่พอดีในระหว่างที่เกิดการจลาจลขึ้นในนครแห่งทวายแห่งนี้ เธอโทร.หาโต๊ะภาพของ *แบร์ลิงสเกอทิลล์* และทิ้งข้อความไว้กับบรรณาธิการ บอกว่าเธอกำลังมุ่งหน้าจากแซนแฟรนซิสโกไปแอลเอ แต่เธอเสียชีวิตก่อนจะได้ส่งภาพหรือเรื่องราวให้หนังสือพิมพ์ฉบับดังกล่าว บรรณาธิการของเธอไม่ได้คุยกับเธออีกเลยหลังจากได้รับข้อความนั้น

หลังจากหน่วยอาร์ซีทีเอฟถูกยุบไป คดีเยสเปอร์เซ็นซึ่งยังไม่คลี่คลายก็ถูกส่งมอบให้แผนกคดีฆาตกรรมของท้องที่ถนนสายที่ ๗๗ อันเป็นท้องที่ซึ่งแบ่งโดยเงื่อนไขทางภูมิศาสตร์ของตำรวจและเป็นท้องที่ซึ่งการฆาตกรรมเกิดขึ้น เมื่อคดีถูกส่งต่อให้เจ้าหน้าที่สืบสวนรายใหม่ที่มีคดียังไม่ได้ปิดของตนเองสะสมอยู่ก่อนแล้ว การสืบสวนจึงถูกเก็บใส่ลิ้นชักไว้ การบันทึกข้อมูลต่างๆ ในรายงานลำดับเหตุการณ์ของการสืบสวนนั้นมีน้อยเต็มที และส่วนใหญ่แล้วก็เป็นแค่การบันทึกเกี่ยวกับความสนใจในคดีดังกล่าวของบุคคลภายนอก สำนักงานตำรวจแอลเอไม่ได้ทำคดีนี้ด้วยระดับความสนใจที่ใกล้เคียงกับคำว่ากระตือรือร้น แต่ครอบครัวของเธอและผู้คนที่รู้จักเยสเปอร์เซ็นในแวดวงผู้สื่อข่าวนานาชาตินั้นไม่ยอมสิ้นหวัง รายงานลำดับเหตุการณ์ดังกล่าวมีการบันทึกเรื่องที่คนเหล่านั้นสอบถามเรื่องคดีเข้ามาอยู่บ่อยครั้ง และมันได้รับการลงบันทึกไว้จนกระทั่งแฟ้มคดีและข่าวของต่างๆ ถูกส่งเข้าคลังคดีเก่า หลังจากนั้นก็เป็นไปได้สูงว่าคนที่สอบถามเรื่องอันเนเกอ เยสเปอร์เซ็น น่าจะถูกเหมินเหมือนกับคดีที่พวกเขาโทร.มาสอบถามถึง

สิ่งที่น่าฉงนคือข่าวของส่วนตัวของเหยื่อไม่เคยถูกส่งคืนไปให้ครอบครัวของเธอ กล่องเก็บหลักฐานนั้นบรรจุกระเป๋ากับและของที่ถูกลักขโมยให้ตำรวจหลังจากเกิดเหตุฆาตกรรมนั้นหลายวัน เมื่อผู้จัดการโรงแรมแตรเวลลี้อัจฉริยะบนถนนแซนตามอนิกาจับคู่ชื่อที่ปรากฏในรายชื่อเหยื่อซึ่งเสียชีวิตจากการจลาจล

ที่หนังสือพิมพ์ ไทมส์ตีพิมพ์เข้ากับชื่อในทะเบียนรายชื่อแขก ก่อนหน้านั้นพวกเขาคิดว่าอันเนเกอ เยสเปอร์เซ็น แอบหนีไปจากห้องพัก ข้าวของที่เธอทิ้งไว้ถูกล็อกเก็บไว้ในห้องเก็บของที่โรงแรม เมื่อผู้จัดการยืนยันได้แน่ชัดว่าเยสเปอร์เซ็นจะไม่กลับมาเพราะเธอเสียชีวิตไปแล้ว กระเป๋าใบที่บรรจุข้าวของของเธอก็ถูกส่งไปให้หน่วยอาร์ซีทีเอฟ ซึ่งทำงานอยู่ที่สำนักงานชั่วคราวในสถานที่ตำรวจท้องที่เซ็นทรัลย่านใจกลางเมือง

กระเป๋าใบนั้นอยู่ในกล่องเก็บหลักฐานคดีเก่ากล่องหนึ่งที่ยืมออกมาจากคลังเก็บคดี ภายในเป้มีกางเกงยีนสองตัว เสื้อผ้าฝ้ายสีขาวสี่ตัว และชุดชั้นในกับถุงเท้าหลายแบบ เห็นได้ชัดว่าเยสเปอร์เซ็นเดินทางโดยไม่พกสัมภาระมากนัก เธอจัดกระเป๋าแบบผู้สื่อข่าวสงครามแม้แต่ตอนมาพักผ่อน อาจเป็นเพราะเธอจะมุ่งหน้าตรงกลับเข้าสู่สงครามหลังจากการพักร้อนในสหรัฐอเมริกา บรรณาธิการของเธอบอก ไทมส์ว่าทางหนังสือพิมพ์จะส่งเยสเปอร์เซ็นตรงจากสหรัฐฯ ไปยังกรุงซาราเยโวในประเทศยูโกสลาเวียเดิม ซึ่งสงครามเพิ่งปะทุขึ้นเมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อนหน้านั้น รายงานข่าวเรื่องการฆ่ากันหมู่และการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เผยแพร่อยู่ตามสื่อต่างๆ และเยสเปอร์เซ็นก็กำลังมุ่งหน้าไปสู่ใจกลางเขตสงครามนั้น โดยมีกำหนดจะออกเดินทางในวันจันทร์หลังจากเกิดการจลาจลขึ้นในลอสแอนเจลิส เธออาจคิดว่าจะแวะที่แอลเอเพียงระยะสั้นๆ และชักภาพผู้ก่อจลาจลเพื่อเป็นแค่การอุ่นเครื่องสำหรับสิ่งที่รออยู่ในบอสเนีย

ยังมีสิ่งที่อยู่ในซอกกระเป๋าของเป้ใบนั้นอีก นั่นคือหนังสือเดินทางเดนมาร์กของเยสเปอร์เซ็น พร้อมกับฟิล์มขนาด ๓๕ มม. ที่ยังไม่ได้ใช้จำนวนหลายกล่อง

หนังสือเดินทางของเยสเปอร์เซ็นมีตราประทับเข้าประเทศของสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ซึ่งประทับที่ท่าอากาศยานนานาชาติจอห์นเอฟเคนเนดีในนครนิวยอร์กหกวันก่อนเธอเสียชีวิต บันทึกการสืบสวนและรายงานข่าวหนังสือพิมพ์ระบุว่าเธอเดินทางตามลำพัง และไปถึงแซนแฟรนซิสโกแล้วเมื่อมีคำตัดสินออกมาในลอสแอนเจลิสและเริ่มมีการใช้ความรุนแรง

ไม่มีบันทึกหรือรายงานข่าวฉบับใดระบุว่าเยสเปอร์เซ็นอยู่ที่ไหนในสหรัฐอเมริกาในช่วงเวลาห้าวันก่อนเกิดเหตุจลาจล เห็นได้ชัดว่ามันถูกมองว่าไม่สำคัญในการสืบสวนเรื่องการเสียชีวิตของเธอ

สิ่งที่ดูจะชัดเจนจริงๆ ก็คือการเกิดเหตุรุนแรงในลอสแอนเจลิสนั้นดึงดูดใจเยสเปอร์เซ็นอย่างมาก และเธอก็เปลี่ยนเส้นทางทันที เห็นได้ชัดว่าเธอขับรถตลอดคืนมายังลอสแอนเจลิสโดยใช้รถที่เข้ามาจากท่าอากาศยานนานาชาติแซนแฟรน-

ซิสโก ในเช้าวันพฤหัสบดีที่ ๓๐ เมษายนนั้น เธอแสดงหนังสือเดินทางและหลักฐานประจำตัวสื่อมวลชนเดนมาร์กที่แผนกสื่อของสำนักงานตำรวจแอลเอ เพื่อขอบัตรผ่านสื่อมวลชน

บอชใช้เวลาส่วนใหญ่ของปี ๑๙๖๔ และ ๑๙๗๐ ในสงครามเวียดนาม เขาเคยพบปะกับนักข่าวและช่างภาพมากมายในค่ายทหาร และในเขตการยิงด้านนอกด้วย เขาได้เห็นความไม่รู้จักรักกลัวอันเป็นรูปแบบเฉพาะในตัวคนเหล่านั้น ทุกคน ซึ่งไม่ใช่ความไม่รู้จักรักกลัวของนักรบ แต่เกือบจะเป็นความเชื่ออย่างไ้เคียงสาในการอยู่รอดอันไร้เทียมทานของตน ท่าทางพวกเขาจะเชื่อว่ากล้องและบัตรผ่านสื่อมวลชนคือโล่ป้องกันที่จะช่วยชีวิตพวกเขาไว้ได้ ไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นอย่างไรก็ตาม

บอชรู้จักช่างภาพคนหนึ่งดีเป็นพิเศษ เขาชื่อแฮงค์ ชินน์ และทำงานให้สำนักข่าวเอพี ครั้งหนึ่งเขาเคยตามบอชเข้าไปในอุโมงค์สงครามในกู๋จีด้วย ชินน์เป็นคนประเภทที่ไม่เคยปฏิเสธโอกาสที่จะออกไปนอกเขตปลอดภัยและสัมผัสสิ่งที่เขาเรียกว่า “ของจริง” เขาเสียชีวิตในต้นปี ๑๙๗๐ เมื่อเครื่องบินที่เขาคิดขึ้นเพื่อจะโดยสารไปแนวหน้าถูกยิงตก กล้องตัวหนึ่งของเขาถูกพบในซากปรักหักพังในสภาพสมบูรณ์ และใครสักคนที่ฐานกำลังฟิล์มนั้น ปรากฏว่าชินน์ถ่ายภาพอยู่ตลอดเวลาที่เฮลิคอปเตอร์เครื่องนั้นเริ่มลุกเป็นไฟก่อนจะดิ่งพสุธาลงมา ไม่มีวันรู้ได้เลยว่าตอนนั้นเขากำลังบันทึกภาพการตายของตนเองอย่างกล้าหาญ หรือกำลังคิดว่าเขาจะได้ภาพเด็ดๆ เพื่อส่งให้สำนักข่าวเมื่อเขากลับไปถึงค่ายทหารแล้วกันแน่ แต่เท่าที่รู้จักชินน์มา บอชเชื่อว่าฝ่ายนั้นคิดว่าตนอยู่ยงคงกระพันและเหตุเฮลิคอปเตอร์ตกนั้นจะไม่ใช่อุบัติของชีวิต

เมื่อบอชหรือคดีเอสเปอร์เซ็นขึ้นมาหลังจากผ่านไปหลายปีเหลือเกิน เขาก็นึกสงสัยว่าอันเนเกอ เอสเปอร์เซ็น เป็นเหมือนชินน์หรือเปล่า คือแน่ใจในความอยู่ยงคงกระพันของตัวเอง แน่ใจว่ากล้องและบัตรผ่านสื่อมวลชนจะนำเธอบุกน้ำลุยไฟไปได้ ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเธอได้นำตัวเองเข้าไปสู่อันตราย เขานึกสงสัยว่าความคิดสุดท้ายของเธอคืออะไรเมื่อฆาตกรเอาปืนจ่อตาเธอ เธอเหมือนชินน์หรือเปล่า และเธอถ่ายภาพเขาไว้หรือเปล่าละ

ตามรายการที่บรรณาธิการของเธอในกรุงโคเปนเฮเกนให้มา ซึ่งถูกเก็บไว้ในแฟ้มสืบสวนของอาร์ซีทีเอฟนั้น เอสเปอร์เซ็นพกกล้องนิคอน ๔ เอสสองกล้องและเลนส์แบบต่างๆ กันจำนวนหนึ่ง แน่ละว่าอุปกรณ์ทำงานภาคสนามของเธอถูกชิงไปโดยไม่เคยมีใครพบอีก เบาะแสอะไรก็ตามที่อาจถูกบันทึกไว้ในกล้องของเธอ นั้นสูญหายไปนานแล้ว

เจ้าหน้าที่สืบสวนของหน่วยอาร์ซีทีเอฟได้ล้างฟิล์มหลายม้วนที่พบในกระเป๋าลือกักของเธอ ภาพขาวดำขนาด ๘ x ๑๐ นิ้วเหล่านั้นบางส่วนเก็บอยู่ในแฟ้มฆาตกรรม รวมถึงแผ่นรวมตัวอย่างภาพสีแผ่นซึ่งแสดงภาพถ่ายทั้งเก้าสิบหกใบในขนาดย่อส่วนด้วย แต่มันแทบไม่ให้อะไรเลยในเชิงหลักฐานหรือเบาะแสที่จะนำไปสู่การสืบสวนสอบสวนได้ มันเป็นเพียงภาพถ่ายเจ้าหน้าที่กองกำลังป้องกันชาติประจำรัฐแคลิฟอร์เนียซึ่งรวมพลกันอยู่ที่สนามโคลีเซียมหลังจากถูกเรียกตัวเข้ามาจัดการเหตุวุ่นวายในลอสแอนเจลิส ภาพอื่นๆ เป็นภาพเจ้าหน้าที่กองกำลังที่คุมด่านสกัดกันอยู่ตามแยกต่างๆ ในเขตจาลาล ไม่มีภาพถ่ายเหตุการณ์รุนแรงหรือการวางเพลิงหรือปล้นสะดม แต่ก็มีภาพถ่ายของเจ้าหน้าที่กองกำลังซึ่งประจำจุดตรวจการณ์อยู่นอกห้างร้านที่ถูกปล้นหรือถูกเผาอยู่หลายใบ เห็นได้ชัดว่าภาพถ่ายเหล่านั้นได้รับการบันทึกในวันที่เธอมาถึง หลังจากเธอได้บัตรผ่านสื่อมวลชนมาจากสำนักงานตำรวจแอลเอแล้ว

นอกเหนือจากคุณค่าเชิงประวัติศาสตร์ในฐานะบันทึกการจาลาลดังกล่าว ภาพเหล่านั้นก็ถูกตัดสินว่าไร้ประโยชน์ในการสืบสวนคดีฆาตกรรมในปี ๑๙๙๒ และในยี่สิบปีต่อมา บอซก็ไม่สามารถโต้แย้งการประเมินที่ว่านั้นได้

แฟ้มของหน่วยอาร์ซีทีเอฟนั้นยังเก็บรายงานทรัพย์สินสูญหายซึ่งลงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๑๙๙๒ ไว้ด้วย โดยมีรายละเอียดการค้นพบรถเช่าที่หายไปของบริษัทเอวิส ซึ่งเอสเปอร์เซินเข้ามาจากท่าอากาศยานนานาชาติแซนแฟรนซิสโก มีคนพบรถคันนั้นถูกทิ้งไว้บนถนนนครนอร์วอล์ ห่างจากซอยที่พบศพเธอมาเจ็ดบล็อกในเวลาสิบวันที่มันจอดทิ้งอยู่ที่นี่ มันถูกกดเข้าไปและชิ้นส่วนต่างๆ ภายในรถก็ถูกถอดออกไปหมด รายงานนั้นระบุว่ารถคันดังกล่าวและข้าวของที่มีอยู่ภายในหรือไม่ก็ตามนั้น ไม่มีคุณค่าใดๆ ในการสืบคดี

กล่าวโดยสรุปแล้ว หลักฐานชิ้นเดียวที่บอซพบในช่วงโม่งแรกของการสืบสวนยังคงเป็นความหวังสำคัญที่สุดในการคลี่คลายคดี เจ้าปลอกกระสุนนั้นในช่วงเวลาที่ยี่สิบปีที่ผ่านมา เทคโนโลยีการรักษากฎหมายได้รุดหน้าไปด้วยความเร็วแสง สิ่งที่ไม่เคยคิดฝันในตอนนั้นกลายมาเป็นเรื่องปกติประจำวัน ในตอนนี้ การมาถึงของการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในการพิสูจน์หลักฐานและไขคดีอาชญากรรมนั้นนำไปสู่การทบทวนคดีเก่าที่ยังไม่เคยคลี่คลายทุกหนแห่งบนโลก สำนักงานตำรวจในมหานครสำคัญทุกแห่งมีทีมงานที่ได้รับมอบหมายให้ทำการสืบสวนคดีค้าง บางครั้งการใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ กับคดีเก่าก็เป็นเรื่องง่ายจนเหลือเชื่อ บ่อยครั้งที่ผลดีเอ็นเอที่ตรงกัน ลายนิ้วมือที่ตรงกัน และผลการตรวจพิสูจน์อาวุธปืนที่ตรงกันนำไปสู่การรวบรวมหลักฐานมัดตัวผู้กระทำผิดได้อย่าง

นับพลัน ทั้งที่คนเหล่านั้นเชื่อมั่นว่าตนรอดตัวจากคดีฆาตกรรมไปแล้ว
แต่บางครั้งเรื่องราวก็ซับซ้อนกว่านั้น

หนึ่งในสิ่งแรกๆ ที่บอชทำเมื่อเปิดคดีหมายเลข ๙๒๑๒-๐๐๓๔๖ กลับ
ขึ้นมาคือการนำปลอกกระสุนนั้นไปยังหน่วยอาวุธปืนเพื่อวิเคราะห์และประมวลผล
และเนื่องจากปริมาณงานที่สะสมและสถานะไม่เร่งด่วนของคำขอเกี่ยวกับคดีเก่า
จากหน่วยคดีค้าง เวลาจึงผ่านไปสามเดือนก่อนบอชจะได้ผลกลับมา สิ่งที่ได้รับ
กลับมานั้นไม่ใช่ยาวิเศษ ไม่ใช่คำตอบที่ช่วยไขคดีออกได้ในทันควัน แต่มัน
ก็เปิดทางให้บอช ซึ่งหลังจากยี่สิบปีที่อันเนเกอ เยสเปอร์เซน ไม่ได้รับความ
เป็นธรรมใดๆ เลย คำตอบที่ได้มาก็ไม่เลวเลยสักนิด

บอชได้ซื้อรูฟัส โคลแมน จากรายงานการตรวจสอบอาวุธปืนนั้น เขาอายุ
สี่สิบเอ็ดปี เป็นสมาชิกเหนียวแน่นของแก๊งคริปส์กลุ่มโรลลิงชิคส์ดีส์ ปัจจุบันเขา
ถูกจำคุกด้วยข้อหาฆาตกรรมอยู่ในเรือนจำประจำรัฐแคลิฟอร์เนียที่ซานควอนติน

เป็นเวลาเกือบเพียงวัน กว่าประตุนั้นจะเปิดออกและโคลแมนได้รับการนำตัวเข้ามาโดยผู้คุมเรือนจำสองคน เขาถูกใส่กุญแจมือโพล่หลังและล่ามติดกับเก้าอี้ที่นั่งอยู่ตรงข้ามกับบอชเอาไว้ ผู้คุมเตือนว่าจะคอยจับตาอยู่ แล้วจึงทิ้งพวกเขาทั้งคู่ให้อยู่มองกันจากคนละฟากโต๊ะ

“คุณเป็นตำรวจใช่ไหม” โคลแมนว่า “คุณก็รู้ว่าเราพามาไว้ในห้องเดียวกับตำรวจแล้วมันจะเกิดอะไรขึ้นกับผมมั่ง ถ้าไอ้ผู้คุมพวกนี้ปากมากขึ้นมา”

บอชไม่ได้ตอบ ได้แต่พินิจดูชายที่นั่งอยู่ตรงกันข้าม เขาได้เห็นภาพถ่ายผู้ต้องหามาแล้ว แต่มันถ่ายเฉพาะใบหน้าของโคลแมน เขารู้ว่าโคลแมนตัวใหญ่เพราะฝ่ายนั้นเป็นผู้คุมกฎชื่อดังของแก๊งโรลลิงชิคส์ดีส์ แต่ไม่คิดว่าจะใหญ่ขนาดนี้ โคลแมนมีกล้ามเนื้อหนาและรูปร่างเหมือนปั้นขึ้นมา คอกว้างกว่าหัว ซึ่งนั่นรวมหูเขาแล้วด้วย สิบหกปีของการวิดพื้นและชิตอัพและการออกกำลังกายประเภทไหนก็ตามที่เขาทำได้ในห้องซึ่งทำให้เขามีอกหนาจนอาจยื่นเลยคางเขาไปเสียอีก ยังมีกล้ามเนื้อเหมือนคิมที่ดูเหมือนจะบดวอลนท์ให้แหลกเป็นผงได้ด้วย ในภาพถ่ายผู้ต้องหาที่มีอยู่หลายภาพนั้น ผมของโคลแมนโกเกรียนไล่ระดับอย่างเก๋ไก๋อยู่ตลอดเวลา ตอนนี้ศีรษะเขาโกนเกลี้ยง และเขาก็ใช้แนวโค้งนั้นเป็นผืนผ้าใบสำหรับพระผู้เป็นเจ้า ศีรษะแต่ละด้านมีรอยสักรูปไม้กางเขนพันด้วยลวดหนามที่สีกด้วยหมึกสีน้ำเงินที่ทำได้ในคุก บอชนึกสงสัยว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของความพยายามที่จะชักจูงใจคณะกรรมการบรรเทาโทษหรือไม่ ว่านี่ไงละ ผมกลับตัวกลับใจแล้วนะ มันเขียนบอกไว้ว่าอย่างนั้นบนกะโหลกผมนี่ยังงี้

“ใช่ ฉันเป็นตำรวจ” บอชบอกในที่สุด “ขึ้นมาจากแอลเอ”

“สังกัดเซอรฟฟ์หรือสำนักงานตำรวจ”

“สำนักงานตำรวจแอลเอ ฉันชื่อบอช แล้วฟังนะ รูฟัส วันนี้จะเป็นวันที่

โชคดีที่สุดหรือโชคร้ายที่สุดในชีวิตนาย เรื่องที่เจ๋งก็คือนายจะได้เลือกว่ามันจะเป็นวันแบบไหนกันแน่ พวกเราส่วนใหญ่จะไม่เคยได้มีโอกาสเลือกกระหว่างโชคติดกับโชคร้าย มันคล้ายๆจะเกิดขึ้นมาเองไม่แบบไหนก็แบบหนึ่ง เป็นชะตาลิขิต แต่คราวนี้นายได้โอกาส รูฟัส นายได้เลือก ตอนนี้นะเลย”

“อ้อเธอ ยังไงล่ะ คุณพกโชคร้ายมาเต็มกระเป๋ารึยัง”

บอชพยักหน้า

“วันนี้ฉันพกมา”

บอชได้วางแฟ้มเล่มหนึ่งไว้บนโต๊ะก่อนที่โคลแมนจะถูกพาตัวเข้ามา ตอนนั้นเขาเปิดมันออกและหยิบจดหมายสองฉบับออกมา เขาทิ้งซองซึ่งจำหน้าและติดแสตมป์แล้วไว้ในแฟ้ม วางให้ห่างพอไม่ให้โคลแมนอ่านออก

“ตกลงว่าเดือนหน้านายจะยื่นเรื่องขอให้ปล่อยตัวนายก่อนกำหนดเป็นครั้งที่สองสินะ ฉันได้ยินมาว่างั้น”

“ใช่” โคลแมนบอก น้ำเสียงเขาเจือความอยากรู้ อยากเห็นและกังวลอยู่จังๆ

“อืม ฉันไม่รู้ซะว่านายรู้รีเปลาว่ามันเป็นยังไง แต่คณะกรรมการสองคนที่ฟังคำขอครั้งแรกของนายเมื่อสองปีก่อนกลับมาฟังนายครั้งที่สอง แสดงว่าคนที่มาพิจารณาคำขอให้นายสองคนนี่คือคนที่ปฏิเสธนายไปแล้วครั้งหนึ่ง นั่นหมายความว่านายต้องการความช่วยเหลือ รูฟัส”

“ผมมีพระเจ้าอยู่ข้างผมแล้ว”

เขาชะโงกมาและหันหัวจากข้างหนึ่งไปอีกข้างเพื่อให้บอชดูรอยสักรูปกางเขนนั้นได้ชัดๆ มันเตือนให้แฮร์รีนึกถึงโลโก้ทีมที่อยู่ข้างหมวกของผู้เล่นอเมริกันฟุตบอล

“ฉันว่านายจะต้องใช้มากกว่ารอยสักสองสามรอยนะ ถ้านายถามฉัน”

“ผมไม่ได้ถามหอกอะไรคุณเลย ผู้กองยอดรัก ผมไม่อยากจะความช่วยเหลือจากคุณ ผมจัดการเรื่องจดหมายอะไรๆ ของผมเรียบร้อยแล้วแล้วยังมีอนุศาสนาจารย์ของแดนติดกับบันทึกความประพฤติของผมอีก ผมมีกระทั้งจดหมายยกโทษจากครอบครัวเรจิสด้วยซ้ำ”

วอลเตอร์ เรจิส คือชื่อชายที่โคลแมนฆ่าอย่างเลือดเย็น

“ใช่สิ นายจ่ายเงินแลกมันไปเท่าไรล่ะ”

“ผมไม่ได้จ่าย ผมสวดภาวนาแล้วพระเจ้าก็ประทานให้ ครอบครัวนั้นรู้จักผมแล้วก็รู้เรื่องที่ผมตั้งใจอยู่ตอนนี้ พวกเขาก็กายให้บาทที่ผมทำ เหมือนที่พระเจ้าทรงอภัย”

บอชพยักหน้าและก้มลงมองจดหมายตรงหน้าเขาอยู่นานก่อนจะเอ่ยต่อ

“ก็ได้ ตกลงนายจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว นายมีจดหมายแล้วนายก็มีพระเจ้าอยู่ข้างนาย นายอาจไม่ต้องการให้ฉันทำอะไรให้นาย รุฟัส แต่ที่แน่ๆ คือนายไม่อยากให้ฉันขัดขวางนายหรอก ประเด็นมันอยู่ตรงนั้นแหละ นายไม่ต้องการแบบนี้”

“งั้นก็เข้าเรื่องซะที คุณเล่นทำอะไรอยู่วะ”

บอชพยักหน้า ตอนนี้นักข่าวมาถึงประเด็นแล้ว เขาชูซองจดหมายนั้นขึ้น

“นายเห็นซองนี้มั๊ย มันจำหน้าถึงคณะกรรมการบรรเทาโทษที่แซคราเมนโต แล้วก็หมายเลขประจำตัวนักโทษของนายอยู่ตรงมุมข้างล่างนี่ มีแสตมป์ติดพร้อมส่งแล้วเรียบร้อยแล้ว”

เขาวางซองนั้นลงและหยิบจดหมายสองฉบับขึ้นมาไว้ในมือแต่ละข้าง ถือมันเคียงกันให้โคลแมนดูและอ่าน

“ฉันจะเอาจดหมายหนึ่งในสองฉบับนี้ใส่ซองนั้นแล้วหย่อนมันลงตู้วันนี้ทันทีที่ออกไปจากที่นี่ นายจะเป็นคนตัดสินใจว่าฉบับไหน”

โคลแมนชะงักมาข้างหน้าและบอชก็ได้ยินเสียงโซ่กระทบกับผนังเก้าอี้โลหะของเขา เขาตัวใหญ่มากจนดูเหมือนสวมเครื่องป้องกันไหล่ของผู้เล่นอเมริกันฟุตบอลตำแหน่งไลน์แบ็กเกอร์อยู่ใต้ชุดหมีสีเทาของทางเรือนจำ

“คุณพูดเรื่องอะไรอยู่วะ ผู้กองยอดรัก ผมมองไม่เห็นจดหมายเวอร์นั้นหรอก”

บอชเอนกายกลับและพลิกจดหมายนั้นเพื่อให้เขาอ่านมันได้

“อ้อ มันเป็นจดหมายจำหน้าถึงคณะกรรมการบรรเทาโทษนะ ฉบับหนึ่งพูดถึงนายในแง่ดี มันบอกว่านายสำนึกผิดกับอาชญากรรมที่นายก่อขึ้น และให้ความร่วมมือกับฉันในการหาทางคลี่คลายคดีฆาตกรรมที่ไซโม่ออกมานานคดีนี้มันปิดท้าย-”

“ผมไม่ให้ความร่วมมือทำอะไรกับคุณทั้งนั้นแหละพวก คุณเอาคราบไอ้ขี้ปูดมาป้ายผมไม่ได้หรอกวะ ระวังปากกระยาของคุณไว้ด้วย”

“มันปิดท้ายด้วยการที่ฉันแนะนำให้ปล่อยตัวนายก่อนกำหนดโดยมีเงื่อนไขคุณประพฤติ”

บอชวางจดหมายฉบับนั้นลงและเบนความสนใจไปยังอีกฉบับ

“ทีนี้มาดูกัน ฉบับที่สองนี่ไม่ดีกับนายสักเท่าไร ฉบับนี้ไม่พูดอะไรเกี่ยวกับการสำนึกผิด มันบอกว่านายปฏิเสธที่จะให้ความร่วมมือในการสืบสวนคดีฆาตกรรมที่นายมีข้อมูลสำคัญอยู่ แล้วสุดท้ายมันก็บอกว่าหน่วยข่าวกรองแก๊ง

อาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแอลเอรวบรวมข้อมูลมาได้ แล้วข้อมูลนั้นก็บ่งชี้ว่าแก๊งโรลลิงชีกซ์ตี้ส์กำลังรอให้นายกลับไปเป็นอิสระ พวกนั้นจะได้กลับมาใช้ความสามารถของนายอีกรอบในฐานะมือปืนสำหรับ--”

“นั่นมันปั่นน้ำเป็นตัวนี้หว่า! มันเรื่องตอแหล! คุณส่งจดหมายท่านั้นออกไปไม่ได้นะโว้ย!”

บอชวางจดหมายฉบับนั้นกลับลงไปบนโต๊ะอย่างใจเย็นและเริ่มพับมันเตรียมใส่ซอง เขามองโคลแมนหน้าตาย

“นายจะนั่งอยู่ตรงนั้นแล้วบอกฉันว่าฉันทำอะไรได้หรือไม่ได้ฉันหรือ อ้อฮี้เรื่องนี้มันไม่เป็นไปแบบนี้หรอก รุฟัส นายให้สิ่งที่ฉันอยากได้ แล้วฉันก็จะให้สิ่งที่นายอยากได้ มันเป็นแบบนี้ต่างหาก”

บอชไล่เข้าไปตามรอยพับของจดหมายและเริ่มสอดมันเข้าไปในซอง

“คดีฆาตกรรมอะไรที่คุณพูดถึง”

บอชเงยหน้าขึ้นมองเขา นั่นเป็นการยอมโอนอ่อนครั้งแรก บอชล้วงกระเป๋าด้านในเสื้อนอกของตนและดึงภาพถ่ายเอสเปอร์เซินที่ทำสำเนาจากบัตรผ่านสื่อมวลชนของเธอออกมา ก่อนจะชูมันให้โคลแมนดู

“ผู้หญิงผิวขาวนี่ ผมไม่รู้อะไรทั้งนั้นเรื่องผู้หญิงผิวขาวที่ถูกฆ่า”

“ฉันก็ไม่ได้บอกว่านายรู้”

“งั้นรามาทำทำอะไรกันที่นี่วะ เธอแสร้งไปให้ใครมาตั้งแต่เมื่อไร”

“วันที่หนึ่งพฤษภาคม ปีพันเก้าร้อยเก้าสิบสอง”

โคลแมนคิดคำนวณวันดังกล่าว สายหน้า ก่อนจะยิ้มเหมือนเขากำลังคุยอยู่กับไอ้จิ้งจกคน

“คุณตามตัวคนผิดแล้ว ปีเก้าสองนะผมโดนโทษห้าปีอยู่ในคุกคอร์คอรเรน เอาซี คุณเจ้าหน้าที่- สิบสวน”

“ฉันรู้แน่อยู่แล้วว่านายอยู่ไหนในปีเก้าสอง นายคิดว่าฉันจะถ่อขึ้นมาจนถึงนี่หรือ ถ้าฉันไม่รู้ทุกอย่างเกี่ยวกับนาย”

“เรื่องเดียวที่ผมรู้จักคือผมไม่ได้เจียดเข้าไปใกล้การฆาตกรรมผู้หญิงผิวขาวหน้าไหนเลย”

บอชสายหน้าเหมือนจะบอกว่าเขาก็ไม่ได้โต้แย้งประเด็นนั้น

“ให้ฉันอธิบายให้นายฟังนะ รุฟัส เพราะฉันมีคนอื่นที่อยากเจออีกในนี้ แล้วหลังจากนั้นก็ต้องไปขึ้นเครื่อง นายฟังอยู่รีเปลาตอนนี้”

“ฟังอยู่ ไหนมาฟังเรื่องระยาของคุณซิ”

บอชชูภาพถ่ายใบนั้นขึ้นอีกรอบ

“เรากำลังคุยเรื่องยี่สิบปีก่อนอยู่ คินวันที่สามสิบเมษายนเข้าหนึ่งพฤษภาคมหนึ่งเก้าเก้าสอง คินที่สองที่เกิดเหตุจลาจลแอลเอ อันเนเกอ เยสเปอร์เซน จากโคเปนเฮเกนพกกห้องไปลงพื้นที่บนถนนเครนฮอว์ เธอกำลังถ่ายภาพให้หนังสือพิมพ์ในเดนมาร์ก”

“เธอลงไปทำหอกอะไรที่นั่นวะ เธอไม่ควรลงไปอยู่ที่นั่น”

“ฉันไม่เถียงเรื่องนั้นหรอก รูฟัส แต่เธออยู่ที่นั่น แล้วก็มีคนจับเธอขึ้นประชิดกำแพงในซอยซอยหนึ่ง แล้วเป่าเธอเข้าให้ที่ตา”

“ไม่ใช่ผม แล้วผมก็ไม่รู้อะไรเรื่องนั้นด้วย”

“ฉันรู้ว่าไม่ใช่ นายมีหลักฐานยืนยันฐานที่อยู่ซึ่งไร้ที่ติ นายอยู่ในคุกฉันพูดต่อไปได้รึยัง”

“ได้เลยเพ่ เล่าไปเลย”

“ใครก็ตามที่ฆ่าอันเนเกอ เยสเปอร์เซน ใช้ปืนเบเรตต้า เราเจอปลอกกระสุนที่จุดเกิดเหตุ ปลอกกระสุนนั้นมีรอยที่เป็นเอกลักษณ์ของเบเรตต้ารุ่นเก้าสิบสอง”

บอชพินิจมองโคลแมนเพื่อดูว่าฝ่ายนั้นเห็นหรือไม่ว่าเรื่องนี้จะโยงไปที่ไหน

“นายตามฉันอยู่ใช่ไหม รูฟัส”

“ผมตามอยู่ แต่ไม่ว่าคุณกำลังพูดเรื่องบ้าอะไร”

“ไม่เคยมีใครพบปืนที่ใช้ฆ่าอันเนเกอ เยสเปอร์เซน คตินั้นไม่เคยถูกคลี่คลาย แล้วสี่ปีถัดมา นายก็หลุดออกมาจากคุกคอร์คอแรนสดๆ ร้อนๆ แล้วก็ถูกรวบตัว ตั้งข้อหาฆาตกรรมสมาชิกแก๊งคู่แข่งที่ชื่อวอลเตอร์ เรจิส อายุสิบเก้าปี นายยิงเขาเข้าที่หน้าตอนเขา นั่งอยู่ในคอกที่คล้ายบนถนนฟลอเรนซ์ ว่ากันว่าเหตุจริงใจคือมีคนเห็นเขาชายโคเคนอยู่หัวมุมแยกแห่งหนึ่งในเขตแก๊งซิกซ์ตี้สี่ นายถูกตัดสินว่ามีความผิดจริงในคดีอาชญากรรมนั้นตามคำให้การของผู้เห็นเหตุการณ์หลายราย รวมถึงคำให้การของนายเองกับตำรวจ แต่หลักฐานชิ้นเดียวที่พวกเขาไม่มีก็คือปืนที่นายใช้ ปืนเบเรตต้ารุ่นเก้าสิบสอง ไม่เคยมีใครได้ปืนนั้นมา นายเห็นรึยังว่าฉันกำลังมุ่งเป้าไปที่ไหนกับเรื่องนี้”

“ยัง”

โคลแมนเริ่มจะแก้งัง แต่เรื่องนั้นไม่เป็นไรสำหรับบอช โคลแมนต้องการอย่างเดียว นั่นคือการได้ออกจากคุก เขาจะเข้าใจในที่สุดว่าบอชอาจช่วยหนูหรือบันทอนโอกาสของเขาได้

“เอาละ ให้ฉันเล่าเรื่องต่อแล้วนายก็พยายามตามไปต่อกัน ฉันจะพยายามทำให้มันง่ายสำหรับนาย”

เขาเว้นจังหวะไปครู่หนึ่ง โคลแมนไม่ได้คัดค้าน

“เพราะงั้นตอนนี้เราก็น่าไปถึงปีหนึ่งเก้าเก้าหก แล้วนายก็ถูกตัดสินว่ามีความผิดจริง โดนโทษติดคุกสิบห้าปีถึงตลอดชีวิต แล้วก็เข้าตะรางไปแบบนักรบคนดีของแก๊งโรลลิงชิกซ์ตั๊สอย่างทีนายเป็น ผ่านไปอีกเจ็ดปี แล้วทีนี้ก็มาถึงปีสองพันสาม มีการฆาตกรรมอีกราย พ่อค้ายาข้างถนนในแก๊งคริปส์กลุ่มเกรปสตรีทที่ชื่อเอ็ดดี้ วอห์น ถูกปล้นฆ่าระหว่างนั่งอยู่ในรถด้วยปืนสี่กระสุนกับของแข็งไม่มีคม มีคนยื่นมือเข้าไปปล้นกระสุนใส่เขาจากฝั่งผู้โดยสาร ยิ่งเข้าที่หัวสองนัด ลำตัวสองนัด แต่การยื่นมือยิ่งเข้าไปแบบนั้นมันเป็นวิธีช่วยๆ เพราะปลอกกระสุนจะดีดออกมาจากปล้องปืนแล้วก็กระดอนไปทั่วข้างในรถ ไม่มีเวลาเก็บให้หมด มือปืนเก็บมันมาได้สองปลอกแล้วก็แผ่นไป”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับผมละพวก ตอนนั้นผมเข้ามาอยู่ที่นั่นแล้วนะ”

บอชพยักหน้าอย่างหนักแน่น

“นายพูดถูก รูฟัส นายอยู่ที่นี่ แต่นายคงเห็นสินะว่าพอมาถึงปีสองพันสามทางการก็มีไอ้สิ่งที่เรียกว่าเครือข่ายข้อมูลอาวุธปืนครบวงจรแห่งชาตินี่แล้ว มันเป็นคลังข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เอทีเอฟ^๑ดูแลอยู่ คอยเก็บข้อมูลกระสุนและปลอกกระสุนที่เก็บมาได้จากที่เกิดเหตุอาชญากรรมและจากเหยื่อฆาตกรรม”

“มันก็ยอดเยี่ยม”

“การตรวจพิสูจน์อาวุธปืนนะ รูฟัส มันก็เหมือนกับที่ตอนนี้มีลายนิ้วมือนี้แหละ ทางกรจับคู่ปลอกกระสุนจากรถของเอ็ดดี้ วอห์น ได้ตรงกับปืนที่นายใช้เก็บวอลเตอร์ เรจิส เมื่อเจ็ดปีก่อน ปืนกระบอกเดียวกัน ใช้ในการฆ่าทั้งสองครั้งด้วยมือสังหารสองคน คนละรายกัน”

“ก็เป็นเรื่องที่เจ๋งดีนี่ คุณเจ้าหน้าที่ - สิบสวน”

“ก็เจ๋งอยู่ แต่มันไม่ใช่เรื่องใหม่สำหรับนายจริงๆ หรอก ฉันรู้ว่ามีคนมาที่นี่เพื่อมาคุยกับนายเรื่องคดีวอห์น เจ้าหน้าที่สิบสวนคดีนั้นอยากรู้ว่านายเอาปืนให้ใครหลังจากยิงเรจิส พวกนั้นอยากรู้ว่าใครคือคนสั่งการของแก๊งโรลลิงชิกซ์ตั๊สที่นายไปเก็บเหยื่อให้ เพราะพวกเขาคิดว่าคนเดียวกันนั้นอาจเป็นคนสั่งเก็บวอห์น”

“ผมว่าผมอาจจำเรื่องนั้นได้ มันนานมาแล้ว ผมไม่ได้บอกทำอะไรกับพวกเขาตอนนั้น แล้วผมก็จะไม่บอกทำอะไรกับคุณตอนนี้”

^๑ ATF (Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosives) สำนักงานควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ยาสูบ อาวุธปืน และวัตถุระเบิด เป็นหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายในสังกัดกระทรวงยุติธรรมของสหรัฐอเมริกา มีหน้าที่สืบสวนและป้องกันการกระทำผิดเกี่ยวกับวัตถุควบคุมดังกล่าว

“ใช่ ฉันดึงรายงานนั้นมาดู นายบอกพวกเขาให้ใส่หัวแล้วกลับบ้านไปซะ ฟังนะ สมัยนั้นนายยังเป็นนักรบของแก๊ง หัวหาญและแข็งแกร่ง แต่นั่นมันเมื่อเก้าปีที่แล้ว แล้วตอนนั้นนายก็ไม่มีอะไรจะเสีย ความคิดเรื่องการถูกปล่อยตัวก่อนกำหนดในอีกสิบปีเป็นความฝันที่ไกลเกินเอื้อมสำหรับนาย แต่ตอนนี้เรื่องมันต่างจากเดิม แล้วตอนนี้เรากำลังพูดถึงคดีฆาตกรรมสามคดีที่ใช้ปืนกระบอกเดียวกัน เมื่อต้นปี ฉันเอาปลอกกระสุนที่เก็บได้จากที่เกิดเหตุคดีเอสเปอร์เซินในปีเก้าสองส่งไปตรวจกับคลังข้อมูลของเอทีเอฟ มันตรงกับคดีเรจิสกับวอห์น การฆาตกรรมสามรายเชื่อมโยงกับปืนกระบอกเดียว คือปืนเบเรตต้ารุ่นเก้าสิบสองนั้น”

บอชเอนหลังฟังแก้อี้และรอดูปฏิกิริยา เขารู้ว่าโคลแมนรู้ว่าเขาต้องการอะไร

“ผมช่วยคุณไม่ได้หรอกพวก” โคลแมนว่า “คุณเรียกผู้คุมกลับมาเอาตัวผมได้เลย”

“แน่ใจนะ เพราะฉันช่วยนายได้”

เขาหยิบซองนั้นขึ้นมา

“หรือฉันจะเล่นงานนายก็ได้”

เขารอ

“ฉันจัดการให้แน่ใจได้ว่านายจะโดนขังอยู่ที่นั่นอีกสิบปีก่อนพวกนั้นจะยอมเหลือบแลกข้อให้ปล่อยตัวของนายอีก นั่นใช่ทางที่นายอยากจะทำหรือนั่นหรือ”

โคลแมนส่ายหน้า

“แล้วคุณคิดว่าผมจะรอดอยู่ข้างนอกนั้นนานเท่าไรถ้าผมช่วยคุณ”

“ไม่นานเลย ฉันยอมรับ แต่ไม่มีใครจำเป็นต้องรู้เรื่องนี้” รูฟัส ฉันไม่ได้ขอให้เขาให้การในศาลหรือเขียนคำให้การเป็นลายลักษณ์อักษรสักหน่อย”

อย่างน้อยก็ยังห rokok บอชคิด

“ที่ฉันอยากได้ก็คือเชื่อ รู้กันแค่นายกับฉันที่นี่ ก็แค่นั้น ฉันอยากได้ชื่อคนที่สั่งยิง คนที่เอาปืนให้นายแล้วบอกให้นายเก็บเรจิส คนที่นายส่งปืนคืนให้หลังจากนายทำงานนั้นเสร็จ”

โคลแมนหลุบตาลงบนโต๊ะขณะครุ่นคิด บอชรู้ว่าฝ่ายนั้นกำลังซังน้ำหนักช่วงเวลาหลายปีนั้น แม้แต่นักรบที่แกร่งที่สุดก็มีขีดจำกัด

“มันไม่ใช่ยังงั้น” ในที่สุดเขาก็เอ่ยขึ้น “คนสั่งการไม่เคยคุยกับมือปืน ต้องมีตัวกลางนะพวก”

หน่วยข่าวกรองแก๊งอาชญากรรมสรุปข้อมูลให้บอชฟังก่อนเขาจะออกเดินทางมาที่นี่ เขาได้รับคำบอกเล่าว่าปกติแล้วลำดับชั้นของแก๊งต่างๆ ที่อยู่มานานในเขต

เซาท์เซ็นทรัลนั้นวางไว้เหมือนองค์กรกึ่งทหาร มันเป็นพีระมิด และผู้คุมกฎระดับล่างอย่างโคลแมนก็จะไม่รู้ด้วยซ้ำว่าใครเป็นคนสั่งยิงเรจิส ดังนั้นบอชจึงใช้คำถามนี้เป็นบททดสอบ ถ้าโคลแมนระบุชื่อคนสั่งการ เขาก็จะรู้ว่าโคลแมนโกหก

“โอเค” บอชว่า “ฉันเข้าใจเรื่องนั้น มันก็ทำให้มันง่ายเข้า เจาะแต่เรื่องป็นใครเอามันให้นายในคืนที่นายยิงเรจิส แล้วนายเอามันคืนให้ใครหลังจากนั้น”

โคลแมนพยักหน้าโดยยังหลบตาต่ำ เขายังเงิบ และบอชก็รอ นี่คือการถามสำคัญ นี่คือนี่ที่เขาตั้งใจมาทำที่นี่

“ผมทำแบบนี้ต่อไปไม่ได้แล้ว” โคลแมนกระซิบ

บอชไม่พูดอะไรและพยายามบังคับจังหวะการหายใจของตนให้สม่ำเสมอ โคลแมนจะยอมเปิดปากแล้ว

“ผมมีลูก” เขาว่า “แก่เป็นสาวแล้ว แล้วผมก็ไม่เคยได้เจอแก่ที่ไหนเลย นอกจากที่นี่ ผมเจอแก่ในคุก แค่นั้นเอง”

บอชพยักหน้า

“มันไม่ควรเป็นอย่างนั้น” เขาพูด “ฉันเองก็มีลูกสาว แล้วก็เคยผ่านเวลาที่ไม่มีแกอยู่ข้างๆ มาหลายปี”

ตอนนี้บอชเห็นประกายขึ้นๆ ในตาโคลแมน นัยยะของแกงรายนี้ถูกสกัดกั้นด้วยเวลาหลายปีที่ถูกคุมขัง ความรู้สึกผิดและความกลัว สิบหกปีของการต้องระวังหลังตัวเอง กล้ามเนื้อเป็นชิ้นๆ นั้นเป็นเพียงคราบอำพรางตัวของชายผู้แตกร้างข้างใน

“เอาชื่อให้ฉัน รูฟัส” เขาระงัด “แล้วฉันจะส่งจดหมายนั้นไป ปิดข้อตกลง ถ้านายไม่ให้ข้อมูลที่ผมต้องการ นายก็รู้ว่านายจะไม่มีวันได้ออกจากที่นี่ ตอนยังมีชีวิต แล้วก็จะมีกระจกวางอยู่ระหว่างนายกับลูกสาวนายไปตลอด”

เพราะมือถูกใส่กุญแจโพสหลังไว้ โคลแมนจึงทำอะไรไม่ได้กับน้ำตาที่ไหลลงมาตามแก้มซ้าย เขาก้มหน้า

“ทรู สตอร์รี่ น่ะ” บอชได้ยื่นเขาบอก

บอชแผ่รอก โคลแมนไม่เอ่ยอะไรอีก

“เล่ามาสิ” ในที่สุดบอชก็พูด

“เล่าอะไร” โคลแมนถาม

“เรื่องจริงนั้นไง เล่ามาสิ”

โคลแมนส่ายหน้า

“ไม่ใช่ทรู สตอร์รี่ ที่แปลว่าเรื่องจริงหรอกพวก มันเป็นเรื่องตลก หก มอนต์ สตอร์รี่ ใครๆ เรียกเขาว่าทรู สะกดว่า ที-อาร์-ยู เขาให้ปิ่นผมมาทำงาน แล้วผม

ก็เอาคืนเขาไปหลังจากนั้น”

บอชพยักหน้า เขาได้ข้อมูลที่เขาตั้งใจมาหาแล้ว

“แต่มีอยู่เรื่องหนึ่ง” โคลแมนว่า

“อะไรล่ะ”

“ทรู สตอรี ตายแล้วละพวก อย่างน้อยผมก็ได้ยินว่ายังนอนอยู่ที่นั่นะ”

บอชเตรียมใจมาแล้วระหว่างที่เดินทางขึ้นมาทางเหนือนี้ ในช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมา จำนวนสมาชิกแก๊งที่เสียชีวิตไปในเซาท์แอลเอันน์ได้หลายพันราย เขารู้ว่ามีโอกาสไม่น้อยที่เขาจะกำลังตามหาคนตายอยู่ แต่เขาก็รู้เช่นกันว่าร่องรอยนั้นไม่จำเป็นต้องสิ้นสุดลงที่ทรู สตอรี

“คุณก็ยังส่งจดหมายนั้นไปมัย” โคลแมนถาม

บอชลุกขึ้นยืน เขาจบเรื่องแล้ว ชายผู้โหดร้ายตรงหน้าเขาเป็นฆาตกรเย็นชาใจหิน และกำลังอยู่ในที่ที่เขาควรอยู่ แต่บอชได้ทำข้อตกลงกับเขาไปแล้ว

“นายอาจจะคิดเรื่องนี้มาเป็นล้านครั้งแล้ว” เขาพูด “ตกลงนายจะทำอะไรหลังจากออกไปและได้กอดลูกสาวล่ะ”

โคลแมนตอบโดยไม่ต้องหยุดคิด

“ผมจะหามุมถนนสักแห่ง”

เขาหยุดรอโดยรู้ว่าบอชจะด่วนสรุปแบบผิดๆ

“แล้วผมก็จะเริ่มสอนศาสนา ผมจะบอกทุกคนว่าผมเรียนรู้อะไรมา บอกเรื่องที่ผมรู้ สังคมจะไม่มีปัญหาอะไรกับผม ผมจะยังเป็นนักรบ แต่จะเป็นนักรบของพระเยซูคริสต์”

บอชพยักหน้า เขารู้ว่าคนจำนวนมากที่ออกไปจากที่นี่มีแผนการแบบเดียวกัน นั่นคือการเดินไปบนวิถีของพระเจ้า แต่ไม่มีที่คนเท่านั้นที่ทำได้ ระบบของคุกและตารางอยู่ได้เพราะลูกค้ำที่กลับมาอุดหนุน ตามสัญญาของเขา บอชรู้ว่าโคลแมนอาจเป็นหนึ่งในพวกลูกค้ำ

“งั้นฉันก็จะส่งจดหมายนั้น” เขابอก